

ஸ்ரீ ராமர் நு ஜன் 153, 154.

சேன்னை ஸத்கரந்தப்ரகாசன் ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வேளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 13

25—10—1961

பிலவ-வாஸ் ஜப்பசி-மீ

ஸஞ்சிகை 9, 10.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி பா—43

மாசறுசோ தீக்கண்ணன் வந்துகல வாமையால் *

ஆசை மிதுந்துபழிக் கஞ்சாமல்—ஏசறவே *

மண்ணில் மடவூர் மாற ஞேருமித்தான் *

உண்ணாங்கத் தான்பிறந்த லூர்.

மாசு அறு சோதி-நிர்மலமான சோதியையுடைய
கண்ணன் எம்பெருமான்
வந்து கெருங்கிவந்து
கலவாமையால் ஸம்ச்லேவியாமையினாலே
மாறன் ஆழ்வார்
ஆசை மிகுந்து ஆசைமீதாரப்பெற்று
பழிக்கு அஞ்ச } (ஞாரர் தாயார் முதலானாலு
சாமல் } டைய) பழிக்குப் பின்வாங்கா
மல்

எசு அற .	எசுமெல்லைகடந்து
தான் பிறந்த } தாம்பிறந்த திருக்கரியிலுள்ளா ஞார் உள் நடுங்க } ரெல்லாரும் நடுங்கும்படியாக	
மண்ணில்	இவ்வுலகத்திலே
மடல் ஊர } மடவூருகையிலே முயன்றா. ஒருமித்தான் }	

*** கீழ் * பொலிக் பொலிக் வென்னும் பதிகத்திலே * மலியுஞ்சுட்டரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன் தண்ணை * என்று வடிவமுகையும் திருக்குணங்களையும் ஸௌலப்யத் தையும் அநுவந்தித்து இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானேடே ஸம்ச்லேவிக்கப் பெறவேனு மென்று கோலிக் கையை நீட்ட, அப்பெருமான் அக்ப்படாதே கைகழிந்து சிற்க, அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே மனஞ் செலுத்தினாழ்வார் என்றவாறு. “ஏசறவே” என்ற விடத்து “ஏசவே” என்றும் பாடமுன்டென்று வியாக்கியானத்திற்காண்கிறது. அதுவு மொக்கும்; தனை பிறழாது. ஏசும்படியாக வென்கை.

இப்பாட்டுக்கு மூலமான மாசறுசோதி-திருவாய்மொழி மடவூருப்படுவதா யிருக்கும். கீழ் நாலாமபத்திலே * ஏராளமிறையோனு மென்கிற திருவாய்மொழியில் உண்டா யிருந்த காதலே மீண்டும் கிளர்ந்து எம்பெருமானேடு ஸம்ச்லேவிக்க விரும்பி அந்த விருப்பம் நிறைவேறப்பெறுமையினாலே மடவூர்வேனன்று அச்சமுறுத்திக் காரியங் கொள்ளப் பார்க் கிறார். மடலெடுக்கையென்று தமிழிலே ஒரு முறைமையுண்டு. நாயகன் வேட்டைக் குப் புறப்பட்டானும் நாயகியும் தோழியும் பூக்கொய்து விளையாடவென்று புறப்பட்டவள விலே ஒரு வியாஜத்தாலே தோழியும் பிரிந்த ஸமயத்திலே நாயகனும் தெய்வவசமாக அங்கே வந்து சேர, அங்கே அவனேடு கண்கலவியே கூட்டக்கூடி ஊழ்வனை பிரித்தலால் உடனே பிரியவும் கேர்க்கிட, அந்தப் பிரியவுப் பொறுக்கமாட்டாத நாயகி அவனேடு கூடுதற்காகச் செய்யும் ஸாஹஸ ப்ரவர்த்திதான் மடவூர்தல் எனப்படுவது.

நாயகனை ஒரு படத்திலேயெழுதி, வைத்தகண்வாங்காபல் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போக்யவஸ்துக்களையும் விழமாக உதறித் தள்ளி ஊனும் உறக்க மூம் உடம்பு குளிப்பதுமின்றியே, பனைமடலைக் கையிலே ஏந்திக்கொண்டு அதனால் உடம்பை மோதிக்கொண்டு தலையினர விரித்துக்கொண்டு இன்ன படுபாவி என்னைக் காக்கமாட்டாதே கைவிட்டான்; அவன் கண்ணற்றவன்; அவனினும் விஞ்சிய கொடியன் இல்லை' என்று தெரு வேறக் கதறிக்கொண்டே கேட்டாரெல்லாரும் நடுங்குப்படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்துமூல் வதுதான் மடலூருகையாவது. இது தமிழர் தெரிவிக்கும் மரியாதை.

இங்ஙனம் கதறிக்கொண்டு தெருவிலே புறப்படுவதற்கு ப்ரயோஜனம் யாதெனில்; இந்த ஸா ஹ ஸ ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்டு ராஜாக்களாயுள்ளவர்கள் இவ்வர்த்ததையைப் பொறுக்க மாட்டாத கருணையினாலே இருவரையும் கூட்டிவைப்பர்கள்; பழிக்கு அஞ்சி நாயகனேயாவதுவந்து கூடுவன்; இவையொன்றுமில்லையாகில் நாயகிதான் முடிந்து பிழைத்துப் போவள்; இவையாயிற்று மடலூர்தற்குப் ப்ரயோஜனங்கள்.

ஆழ்வார் இப்படி எம்பெருமானைப் பழித்துக்கொண்டு ஸாஹஸம் தோற்றுத் தெரு விலே கிளம்பினுரோ? எனில்; இல்லை; மடலூர்வன் என்று சொல்லி அச்சமுறுத்தின மாத்திர மேயன்றி அதை முடிய நடத்தினபாடில்லை. “தோழி! உலகு தோறலர் தூற்றி ஆம் கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடலூர்தமே” என்றும், ‘யாம் மடமின்றித் தெருவுதோற யல் தையலார் நாமடங்காப் பழிதுற்றி நாடுமிரைக்கவேயாம் மடலூர்ந்தும் எம்மாழியங்கைம் பிரானுடைத் தூமடல் தன்னாந்துமாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்’ என்றுமுள்ள பாசுரங்கள் காண்க. திருமங்கையாழ்வாரும் “பெருங்தெருவே ஊராசிகழி லூ மூராதோழியேன் நான், வாரார்ஷும் பெண் ஜை மடல்” என்றும் “உலகறியலூர்வன் நான் மன்னியழும் பெண்ணை மடல்” என்றும் மடலூர்வதாகச் சொல்லி அச்சமுறுத்தினவத்தனியேயுள்ளது.

இத்திருவாய்மொழி ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே யிருந்து பேசுகிற தன்று; நீயகி ஸமாதியிலே நின்று பேசுவதாகும். தம்முடைய ஆசையின் மிகுதியைக் காட்டுவதே இத்திருவாய்மொழியின் உள்ளுறையாகும்.

“எம்பெருமான் தனக்குத் திருவள்ளமானபோது நம்மை நோக்கியருள்வன், நாம் பதறவொண்டதை” என்று அநுஸந்தித்து ஆற்பிரிருக்கவேண்டியதன்றே ஸ்வரூபம்; அங்ஙன மிராமல் தாம் பதறி ஒரு அதிப்ரவ்ருத்திசெய்ய நினைக்கைதானும் அவத்யமன்றே? அதிலும் ப்ரபங்கை கூடல்தரான ஆழ்வார் இப்படி மடலூர்வேனன்றல் பொல்லாங்கன்றே? என்னில்; அன்று; ப்ராப்ய வஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்தியேயன்றி எம்பெருமானுக்குக் கெடுதலை விளைக்கவேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணைத்தினாலுண்டாசிற ப்ரவ்ருத்தியல்ல; ப்ரேமபரவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளைக்கக் கூடியதன்று. ‘ஞானங்களிந்தஙலம்’ என்றபடி ஜஞாநபிரியாக ரூபமான பக்தியின் காரியமாக ஸம்பவிக்கின்ற ப்ராப்தாப்ராப்த விவேக விரலூத்தால் வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்கள் எல்லாம் மிகவும் ஆகரிக்கத்தக்கனவேயாம். கருமமடியான அஜ்ஞானத்தினால் வருமங்கவயே ஹேயம் என்று கொள்ளக்கடவது.

ஆனாலும், சேதனனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத விததோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது இடையூருகமாட்டாதோ வென்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்திதானும் விததோபாயமான எம்பெருமான் பண்ணின க்ருவியின்

பயனெனக் கருத்தக்கதாம். ‘‘பேரமர் காதல் கடல்புறைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண் ணன்’’ என்று இப்படிப்பட்ட அதிப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான் பக்தியைப் பிறப்பிக்குமாவ னும் வளரச் செய்பவனும் அவ்வெம்பெருமான்றுஞ்சேயன்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே பக்திபாரலச்சய ப்ரயுக்தமான இந்த அதிப்ரவ்ருத்தி உபாயமலமென்று பூர்வா சார்ய வித்தாந்தம்.

அன்றியும், பலனைக் கடுகப்பெறவேணுமென்ற விரைவின் மிகுதியினால் கண்ணாஞ்சு சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் ‘‘நம்மையாசைப்பட்டு இங்ஙனம் துடிக்கப் பெறுவதே?’’ என்று அவன் திருமுகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகையால் இத்தகைய அதிப்ரவ் ருத்திகளெல்லாம் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோடொடாத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய் விடுமென்றே அறுதியிடத்தக்கதாம். (43)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி பா—44

ஊர சினைந்தமடல் ஊரவுமோன் ணுதபடி *

கூரிருள்சேர் கங்குலுடன் கூடின்று—* பேராமல்

தீதுசேய்ய, மாறன் திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர் *

ஓதுவதிங் கேங்கனே யோ.

ஊர சினைந்த	தாம் ஊர்வதாக சினைத்திருந்த	பேராமல்	தொலையாமல்
மடல்	மடலை	தீது செய்ய	உபத்திரவம் செய்ய (அதனால்)
ஊரவும் ஒண்	} ஊரமுடியாதபடியாக	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
ஞுதபடி		திரு உள்ளத்து	திருவுள்ளத்திலே
கூர் இருள்	} மிகுந்த இருள் செறிந்த இரவா	சென்ற துயர்	நிகழ்ந்த துயரத்தை
சேர் கங்குல்	} சேர்க்குல் நது	இங்கு ஒதுவது	இங்கு எடுத்தரப்பதானது
உடன் கூடி	} தன் பரிவாரத்தோடு சேர்ந்து	எங்கனே ஓ	எப்படி முடியும்?
நின்று	நின்று		

*** கீழ் * மரசறுசோதிப்பதிகத்திலே மடலுவருவதாக வொருப்பட்ட ஆழ்வார் அங்ஙனம் மடலுர முடியாதபடிக்கு இருள் செறிந்த இராப்பொழுதுவந்து இடையூருக நின்றது அதுவுமல்லாமல் மிக்க துண்பத்தையுமண்டுபண்ணிற்று. அதனால் துண்பமுற்ற ஆழ்வாருடைய நினைமை வாய்கொண்டு பேசவொண்ணுதபடியாக * ஊரெல்லாந் துஞ்சிப் பதிகத் திலே நிகழ்ந்த தெண்கை.

கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய மாசறுசோதியிலே மடலூரும் முயற்சி வலிதாய்ச் சென்றது. மடலூரவேண்டுமானால் நாயகனே ஒரு படத்திலே எழுதவேணுமே; அப்படி ஏழுதுவதற்கு அவகாசமில்லாதபடி கங்குலிருள்வந்து புகுந்தது. * ஆழியாலன்றங்காழியை மறைத் தான் * என்றும் * ஆழிகொண்டன்று இரவி மறைப்ப * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பண்டு பாரதப்போரிலே ஜயத்ரதனுடைய வதத்திற்காக ஸ-மரியனை அஸ்தமிக்கச்செய்தது போல் இப்போதும் அப்பெருமான் தானே ஸ-மரியனை அஸ்தமிக்கும்படி பண்ணினான் போலும். இவள் மடலெடுத்தால் அது தனக்கு அவத்யமாகுமென்று நினைத்து அதற்கு இடையூரு செய்ய வொருப்படுவனே யெம்பெருமான். அவ்வளது தைவயோகத் தாலே அஸ்தமித்ததாகவும் இருக்கலாம். இரவு வந்து புகுந்தது. அதுதான் அந்தியம்போ தன்றிக்கே சராசரங்களெல்லாம் ஒடுங்கும்படி நடுஞ்சியாயிருந்தது. பழிசொல்லுவாரோடு விதஞ்சொல்லுவாரோடு வாசியற எல்லாரும் உறங்கிப்போய் உசாத்துணையற்றிருந்தது. இவ்வளவிலே ஸ-வரசங்களுன் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யநுஸந்தித்தா ராழ் வார். இவ்வநுஸந்தானம் ஸம்ச்சேஷ தசையிலன்றிக்கே விச்சேஷ தசையிலே யாகையாலே மிகவும் ஆற்றுமைக்கு உறுப்பாயிற்று. அசோகவனத்திலே முடியத்தேடின பிராட்டியைப் போலே இவர்க்கும் முடியவேண்டியவளவாயிற்று. அந்த அவளாதமெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியாய் வெளிவருகின்றது. கீழ்த்திருவாய்மொழிபோலே இத் திருவாய்மொழியும் நாயகி ஸமாதியாலே அருளிச்செய்கிறபடி.

... (44)

பிலவாஸு ஆவணித்திங்கள் ஸ்வாதி நகூத்திரத்தில் (14—9—61) ஷஷ்டியப்தழூர்த்தி மஹோத்ஸவம் கண்டருளின ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் காதி ஸ்வாமியின் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி மங்களாசாலனக் காட்சிகள்.

உபயவேதாந்த மணித்திரவர்கள்.

— முன் தோடர்ச்சி —

3. வடமொழி வேதாந்தமணி.

சென்ற விதழில் வெளியிட்ட முதல்மணியின் முடிவில்—“இந்த பூஸ்தாவத்தில்

* கவலைவ வ ஹவதீதூஷி தைத்திரீயோபநிஷத்வாக்யம் நினைவுக்கு வந்து ஶங்கையுமன் டாகும்; அதைப்பற்றி அடுத்த இதழிற் பேசுவோம்” என்றேம். அது இப்போது பேசப் படுகிறது.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில்—

“கவலைவ வ ஹவதி । கவா^ஷஸ்வை ஹதி வெஷ்டெ அகீ ॥

கவிவைஹதி தெவெஷ் । வஞ்செநஂ ததொவிழா^ஷ ॥”

என்று ஆனந்தவல்லியின் ஆரூவது அநுவாகம் தொடக்கத்தில் ஒதப்படுகின்றது. உத்பத்தி விநாசங்கள் சீர்த்திற்கு உண்டேயொழிய ஆக்மாவுக்குக் கிடையாதென்று வேதாந்த வித்தாந்தமாயிருக்க, இந்த ருக்கில் ஆக்மாவுக்கு உத்பத்தி விநாசங்கள் உள்ளதுபோல் தெரிவிக் கப்படுகிறதே; அது எப்படி பொருந்தும்! என்பது ஶங்கை. உதாஹரித்த ருக்கின் பொருளாவது, [ஸ்வை கவலீதி வெஷ்டெ அகீ, வ ஹவலைவ ஹவதி—ப்ரஹ்ம அஸத் இதி வேத சேத, ஸ: அஸங் ஏவ பவதி.] எந்த ஜீவன் பரஹ்மம் இல்லையென்று அறிகிறுனே அந்த ஜீவன் இல்லாதவனாகிறான் என்று இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள்போல் தோன்றும்; இப் பொருள் பொருந்தாது. “ப்ரஹ்ம அஸத்” என்கிற ஜ்ஞானகாரம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. “ஸரஸவிஷாணம் அஸ்தி; வந்தயாஸாத: அஸ்தி” என்கிற ஜ்ஞானகாரம் எப்படி தேறமாட்டாதோ, அப்படியே “ப்ரஹ்ம அஸத்” என்கிற ஞானகாரம் அஸம்பாவிதம். ஆகவே இங்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய விதம் யாதெனில், ‘அஸத்’ என்ற விடத்திலுள்ள நஞ்ஞஞ யெடுத்து (வேஷ) என்பதில் சேர்த்துக்கொண்டு [ஸ்வை ஹதி தெ வெஷ்டெ அகீ—ப்ரஹ்ம வைதி ந வேஷ சேத] என்னவேணும். ப்ரஹ்மஸத்தாஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷமும், அந்த ஜ்ஞானமின்மையிலூல் ஸம்ஸாரமுமாகும் என்பதே இங்க வாக்யத்தின் கருத்தாம். பரப்ரஹ்மத்தை ஒருவன் தெரிந்துகொள்வதானது அதனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விழுதி சேஷ்டிதங்களை விசுதமாகத் தெரிந்து கொள்வதான்; ஆனால் அங்கு ஒருவர்க்கும் ஸாத்யமன்று. தைத்திரீய ப்ராஹ்மணத்தில் இரண்டாவது அஷ்டகம் எட்டரம் பிரச்நம் ஒன்பதாம அநுவாகத்தில் “கவா^ஷஸ்வைக்ஷி: வராசெ வெஷாஷாஷா । வெஷ காங்ம வெஷ யதிவா நவெஷ.” என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸர்வேச்வரன் தானும் தன் பெருமையை அறிந்தானே இல்லையோவென்று வேதபுருஷன் ஸங்கேதஹப்படாநிற்பதாக இதிற் சொல்லப்படுகிறது. ஈட்டர் இதை ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவத்தில் பதினைந்தாம் ச்லோகத்தில் லெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆழ்வார்களே வென்னில், “தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியான்” என்றும் “தாம் தம் பெருமையறியார்” என்றும் நிஸ்ஸங்கேதஹமாகவே யருளிச் செய்கிறார்கள். இப்படி ஸர்வஜ்ஞானை எம்பெருமானே அறிய அஸக்க னென்னும்போது அறிவிலிகளும் அல்பஜ்ஞர்களுமான நம்போலியர்கள் அறிவதற்கு பூஸக்தியே யில்லை. உட்புகுந்து விஶா^ஷமாக உணர முடியாமற்போன்னாலும் ‘ப்ரஹ்மமுள் எது’ என்று ஸாமாந்யமாக வன்றலாமன்றே; இவ்வுணர்ச்சியுமில்லாதவன் மோக்ஷபூஷ்டி யோக்யனன்றிக்கே ஸம்ஸாரியாயுமல்கிறுன் என்றதாயிற்று.

இனி * அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத * இத்யாதியான உத்தர வாக்யத்தினால்-ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமுள்ளவன் ஸம்மாரத்தில் நின் றும் விடுபட்டு முக்தனுகிறுனென்கிறது. ஆக, ஜீவாத் மாவுக்கு அதையாவது ஸம்மாரித்வம்; ஸத்தையாவது — முக்தத்வம் என்றதாயிற்று. இவ்வரத்தத்தைத் திருமதிசைப்பிரான் திருச்சந்தவிருத்தத்தில் “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிற பாசாரத்தினால் ஒருவாறு காட்டியருளினாராகிறார். முக்திக்கு அர்ஹனுயிருக்குந் தன்மையும் முக்தத்வமாகக் கொள்ளக்கடவுது.

இந்த * அஸ்நேவ * இத்யாதி புபநிஷத் வாக்யத்தை மணவாளமாமுனிகள் தமது ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களில் கையாண்டு அர்த்த வையாழிம் காட்டியருளியிருக்கிறபடியை இனி விவரிப்போம். இதர ஆசாரியர்கள் எது எழுதியிருந்தாலும் மணவாளமாமுனிகளின் திருக்கைத்தலத்திலிருந்து அவதரித்த திவ்யஸ்-உக்தியினால் விளையும் தெளிவும் ஆனந்தமும் அப்ரமேயமென்பதை அநஸ-அயுக்கஞக்கு நினைப்பூட்டுகிறோம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (11.) “இவை கிட்டமும் வேட்டு வேளானும் போலே” இத்யாதி சூர்ஜையின் வியாக்கியானத்தில்—அசித்ஶம்பந்தம் ஆத்மாவுக்கு ஸத்தாஹாநியை யுண்டாக்குமென்னும்போது “* அஸ்நேவ ஸ பவதி யென்கிறபடியே, விலக்ஷண ஜ்ஞாந குணகமாய் ஸ்வயம் பூகாஸமான வஸ்துவென்று இதின் சீர்மைபாராதே ஜ்ஞான லேபா மறத் தின்று ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணும்;.....* வைஞ்செநாம் தடெதா விடா-ஸ என்று பகவத் ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தாவித்தியாகச் சொல்லிற்றிரே.”

அதிலேயே (87.) * அணையலூப்புனைய * இத்யாதி சூர்ஜையின் வியாக்கியானத் திலே—“* பெருமக்க ஞானவர் * என்கிறபடியே * அஹ்ருதஸஹஜாஸ்யராகையாலே * அஸ்நேவ * என்பது * ஸர்க்மேங்க தத: * என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொக்க உளராயிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸ-அரிகள் ”

தத்வத்ரயத்தில் (45.) “நித்யராண்கிறது ஒருநாளும் ஸம்ஸியாத ஶேஷி ஶேஷாஸாநாதிகளை” என்ற சூர்ஜையின் வியாக்கியானத்திலே,

“ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்க, * கஷவெநவ * என்பது * வைஞ்செநாம்* என்பதா கிறது பகவத் விஷய ஜ்ஞாநராஹித்யஸாஹித்யங்களாலேயிரே.”

பூர்வசந்தூஷணத்தில் (180) “தன்னைத்தானேயிரே முடிப்பான்” என்கிற சூர்ஜையின் வியாக்கியானத்திலே—

“ஸர்வேச்வரன் இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸரபூதித்கூனுயப் போருமவனுகையாலே இவனுடைய விநாஸத்துக்கு ஒரு நாளும் அவன் ஹேதுவன்று; இனி * கஷவ வெநவ * என்னும்படி தன்னை நஸிப்பித்துக் கொள்ளவான் தானேயிரே.”

முமுக்ஷ-உப்படியில் (57.) “ஆத்மாபஹாராமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.” என்கிற சூர்ஜையின் வியாக்கியானத்திலே—

“தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரமென்கிற பூதிபத்தியாமளவில் * கஷவெநவ * என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடுமென்கை. ஆகையால் ஶேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லையென்னத் தட்டில்லையென்று கருத்து.

முழுக்காப்படி வியாக்கியான அவதாரிகையிலே—

“நிதயஸ-அரிகளோபாதி தன்னை யநுபவித்து நிதய கைங்கர்ய ரஸராய் வாழுகைக்கு பூர்ப்பியுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தையிழந்து * சுவாஸெநவ * என்கிறபடியே அஸ்தகல்பராய்க்கிடக்கிற ஸ்மஸாரி சேதநர.....”

ஆக இந்த ஸ்ரீஸ-அக்திகளால் அஸ்தகல்பதையை விவக்தித்து * சுவாஸெநவ ஹவதி * என்று ஒதிற்றென்று தெளியலாம். (*)

4. தமிழ் வேதாந்தமணி.

— திருவிந்தனூர்ப் பரிமளரங்கணனுபவம் —

பெரியதிருமொழியில் சோழாட்டுத் திருப்பதிகளை யநுபவித்துக்கொண்டெடுந்தருளானின்ற திருமங்கையாழ்வார் திருவிந்தனூர் வந்து சேர்ந்தார். கீழே திருநாங்கூர்ப் பதிகளுள் ஒன்றான திருப்பார்த்தன் பள்ளியை யநுபவித்தார். அப்போது ஆழ்வார் தாமான தன்மையை யிழந்து பெண்மையைய்தித் தாய் பாசுரத்தினால் அனுபவித்தவர் திருவிந்தனூரை பவத்திலே பெண்மையை விட்டு ஆண்மையுடனே யிருக்கின்றுரெனினும், பெண்ணுடையுடுத் துப் பாசுரமிட்டுக் காட்டுகிற துடிப்பை ஆனுடையிலேயே காட்டுகிறுரென்பது இவ்விடத் திற்குக் தன்னேன்றறம். (நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாம் பதிகமான) * நும்மைத் தொழுதோ மென்று தொடங்கும் பதிகம் திருவிந்தனூரநுபவமாய்ச் செல்லுகிறது. இப்பதிகத்தின் போக்யதை விலக்கணமாயிருக்கும். இதனிற் பாசுரங்களைச் சொன்னாலும் செவியற்றாலும் நெஞ்சு சீர்ப்பண்டமாயிருக்கும்.

இப்பதிகத்தில் நாலாம் பாட்டில் “வாசிவல்லீந்தனூர்! வாழ்ந்தே போம் நீரே” என்கிற ஶ்ரீஸ-அக்தி உபிர்க்கிலையாயிருக்கும். இதனின் மிக்க வெறுப்புச் சொல்லு வேறென்று காணவரிது. நம்மாழ்வார் * மின்னிடை மடவார்கள் * என்னுங் திருவாய்மொழியிலும், குலசேகரப் பெருமாள் * ஏர்மலர்ப் பூங்குழலாயர் மாதர் * என்னுங் திருமொழியிலும், இத் திருமங்கையாழ்வார்தாம் பத்தாம் பத்தில் * காதில் கடிப்பிட்டு * என்னுங் திருமொழியிலும் பெண்ணுடையுடுத்து ப்ரண்யரோவும் தலையெடுத்து வெளியிட்ட பரிதாபத்தையெல்லாம் இங்கு ஆண்மை மாருதே அருளிச் செய்யுமழுகு அற்புதம்.

திருவிந்தனூர்ப் பரிமள ரங்கநாதப் பெருமாளைக் கண்ணரக் காணவேணுமென்றும் கையாரத் தொழுவேணுமென்றும் ஒழியில் காலமெல்லா முடனுய்மன்னி வழுவிலா வடிமை கள் செய்யப்பெற வேணுமென்றும் எவ்வளவோ பாரித்துக்கொண்டுவந்தாராழ்வார். அப் பெருமானேவென்னில், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்குதல் வாரியஜைத்தல் வினவுதல் அத்தானிச் சேவகத்திலே ஏவுகல் ஒன்றுஞ் செய்திலன். நிரங்குபாஸ்வதந்திரனுன் அவனது திருவுள்ளத்தை அறிய வல்லாரார்? ஆழ்வார் திருவாக்கிலீருந்து மிகவுருக்கமான பாசுரங்களைக் கேட்கவேணுமென்று பிச்சேற்றுநென்பதில் ஜயமில்லை. கோபுரவாசறகதவையு மடைத்துக்கொண்டு கிடந்தான்போலும். ஆழ்வார் துடிக்கிற துடிப்பை என்சொல்லவல் வோம்! முதற்பாட்டை மட்டும் இங்குப் பூர்த்தியாக அநுபவிப்போம்.

நும்மைத்தோழோம் நுந்தம்பணிசேய்திருக்கும் நும்மடியோம் *
 இம்மைக்கின்பம்பேற்றேம் எந்தாயிந்தனூரே! *
 எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி ஆவாவேன்றிரங்கி *
 நம்மையோருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களும்யோமே.

திருமேனி நிறத்தையுங் காட்டாதேயொளிப்பாயோ பிரானே!, என்னை யிப்படி பட்டினியடித்து நீயே வயிறு வளர்க்கக் கருதினேயே!, “உலகு தன்னை வாழுகின்ற நம்பி” என்கிற படியே உலகத்தை வாழ்வித்து நீ ஸத்தை பெற வேண்டியிருக்க உலகத்தைப் படுகொலை யடிப்பதே உனக்கு வாழ்ச்சியாய்விட்டதே!, நீயேவாழுந்துபோ. என்று திருவள்ளம் நொந்து பேசுகிறார் இப்பதிகத்தில் திருவிந்தனூர்த் திருமாலை நோக்கி.

பெருவிடாய்ப் பட்டவன் ஒருகால் நாக்கு நனைக்கத் துளிதீர்த்தம் கிடைத்தால் அதுபோதும் என்பதுபோல இவ்வாழ்வார் திருவிந்தனூர்ப் பெருமானுடைய வடிவமுகை ஒரு கால் காணப்பெற்றால் போதுமென்கிறார் — நம்மை யோருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்களும்யோமே யென்று. ஒருகால் கண்டவளவில் தமக்குப் பூர்ணத்ருப்தி பிறங்கு விடு மென்று பொருளன்று; கண்ணில் சிறிது காணப்பெற்றேருமாகில் பிறகு வனைத்துக் கொள்ள வாமென்று திருவள்ளம்.

பாசரம் தொடங்கும்போதே நும்மைத் தோழோம் என்கிறார். இதற்கு இவண்டு படியாகப் பொருள் காணலாம். தேவதாந்தரங்களுக்கு அந்தராத்தமாவாக இருக்கும் நிலை யிலே யாம்வந்து பணிந்தோமல்லோம்; அஸாதாரண திவ்யமங்கள் விக்ரஹ விசிஷ்டரான உம்மையன்றே ஆச்சரியித்தோம; அந்தர்யாமியான நிலையிலே ஆச்சரியித்தாலன்றே காலதாம தம் பெருக்கலாவது; ஸாக்ஷாத்தாக உம்மையே ஆச்சரியித்துவைத்தும் இப்படி பேறு தாழ்க்கத்தகுமோ? என்பதாக ஒரு பொருள். அன்றியே விவியாந்தரங்களைப் பற்றினோமாகில் உகந்த விவியங்களைப் பிரிந்தாலும் சூதாடியோ சதுரங்கமாடியோ ஒரு விதமாகப் போது போக்கலாம்; அவற்றை யெல்லாம் விட்டு வேறுவகையான போதுபோக்குகளில் ருசியைத் தவிர்க்கவல்ல உம்மையன்றே யாம் பற்றியிருப்பது. உம்மைப்பிரிந்து ஆற்பிருக்க வழியில் லையே! என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்.

நுந்தம் பணிசேய்திருக்கும் நும்மடியோம்=உமக்குக் கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறோமென்று பொருளன்று; ‘ஒரு கைங்கரியத்திலும் நியமித்தருளாவில்லையே’ என்று வருந்திக்கிடக்குமிவர் அப்படியருளிச்செய்ய ப்ரஸக்தியில்லையன்றே. உனக்குப் பணிவிடை செய்தே ஸத்தை பெறும்படியான குடிபிலன்றே நான் பிறங்கிறுக்கின்றே என்றவாறு. அடியேனை ஒரு கைங்கரியத்திலே நியமித்தருளாகாதா? என்னும் மனக்குறை தோன்றச் சொல்லும் வார்த்தையிது.

இம்மைக்கு இன்பம் பேற்றேம்=மிக்க பரிதாபம் தோற்றங்க சொல்லும் பாசரத்தில் ‘இன்பம் பெற்றேம்’ என்கிறவிது கூடாது; ஆனால் இதற்குப் பொருளென்? எனில்; “ந வொயாதவராம் ஸாவடி—ந போதாத் அபரம் ஸாகம்” [அற்வுக்கு மேற்பட்ட ஆனந்த மில்லை] என்று ஞானிகள் கூறியிருப்பதனால் ஆனந்தகரமான ஞானம் பெற்றிருக்கிறேன்— ஸீர் சேஷ்டியென்றும், நான் ஶேஷஷ் பூதனென்றும், அடிமை செய்கையே முறையென்றும்

ஸ்வரூப ஜ்ஞான லாபம் பெற்றிருக்கிறேனென்கை. முறையறியாதவனுயிருந்திட்டேனுகில் ஆறியிருப்பேன்; முறையறியப் பெற்றவனுதலால் துடிக்கவேண்டியதாயிற்று என்பது கருத்து. “இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம்” என்ற விதனை எதிர்மறை யிலக்கணை [விபரீத வகூணை]யாகக்கொண்டு உரைக்கவுமாம். சோற்டாதவொருவனை நோக்கி ‘அழகாகச் சோற்டாய்’ என்பது போலவும், கல்லாத மூடனை நோக்கி ‘வெகு அழகாகக் கற்றோய்’ என்பதுபோலவும் ‘யாம் வெகு அழகாக ஆனந்தம் பெற்றோம்’ என்கிறாய் ஆனந்தம் பெறு மையைக் காட்டினராகக் கொள்க. இங்கே பெரியவாசசான்பிள்ளை ஸ்ரீஸ்ரூபத்திகாண்மின்— “அழிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாம்படியிருக்கிற எங்களுக்கு விடாய்த்தனிடத்தே அழிதா கத் தண்ணீர் வார்த்தீர்” என்பதாம். எம்மை இன்பம் பெறுதபடி செய்திட்டிரென்று நோந்து சொல்லுகிறபடி.

எந்தாய் இந்தனூரீரே! = பரமபதத்தைவிட்டு இவ்ஹுரிலே வந்து ஸங்கிதிபண்ணினது இப்படி யென்னைப் படுகொலை யடிப்பதற்கேயோ? என்று கேட்கிறபடி. ஆச முன்னடிகளால் தம்முடைய வயிற்றெரிச்சலை வெளியிட்டு இனி பின்னடிகளால் இவ்வெரிச்சல் தனி யும்வகை விண்ணப்பம் செய்கிறோர்.

எம்மைக் கடிதாக் கருமமருளி= பேஷத்வ ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்தருளின தேவீரே பேஷத்வத்திற்குத் தகுதியானதொரு குற்றேவலிலே என்னை நியமித்தருளவேணுமென்கிறோர். பிரானே! உன்னைக் கண்ணில் காண்பதே அருமைப்பட்டிருக்கும்போது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறேனே! இஃது என்ன பேதைமை! முந்தூர முன்னம் ஒருகால் ஸேவவஸாதிக் கத் திருவுள்ளமாயின் அவ்வளவிலே நான் உஜ்ஜீவித்துப் போவேனே யென்கிறோர் “ஆவா வென்றிரங்கி கம்மையொருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்களும்யோமே” என்று. இரங்கி என்ற தனுல் நம்முடைய பிரார்த்தனைகளெல்லாம் கிடக்க அவனுடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்றும் இரக்கமே கார்யகரம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் நன்கு வெளியாம். இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸ்ரூபதி;—“தோழோம் என்று வளைப்பிடவொண்ணுது கானும்; அபிமதம் பெறுகைக்கு அவனுடைய இரக்கமே வேணும்” என்று. சுற்றாயில் நம்மை யென்றது தேவீரையென்றபடி. “நம்ம வீட்டில் குழந்தைகள் கேஷமமா?” என்கிற உலகவார்த்தையை நோக்குக. ‘நம்மை யொருகால் காட்டினால்’ என்னுமல் காட்டிநடந்தால் என்றதனால் புறப்பாடு ஸேவிக்கையிலே காதல் கொண்டமை விளங்கும். (*)

வடமொழி வேதத்தை பாஷ்யத்தோடும் கற்ற வொருவரையும் திவ்யப்பிரபந்தத்தை வியாக்கியானத்தோடும் கற்ற வொருவரையும் ஸபையில் இருத்தி இருவரையும் நோக்கி தேவீர் வேதத்தில் ஒரு ருக்கின் பொருளை விவரிப்பது; தேவீர் அருளிச்செயலில் ஒரு பாசுரத்தின் பொருளை விவரிப்பது; என்று வேண்டிக்கொண்டால் வேதார்த்தத்தின் நிலைமையும் திவ்யப்பந்தார்த்தத்தின் நிலைமையும் ரவிகர்களுக்கு விளங்கும். (*)

ஓரு விளம்பரம்

திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் ஸம்ஸ்கருத பாஷஷயிலும் ஹிந்தி பாஷஷயிலும் எனிய வியாக்கியானம் தேவநாகர லிபியில் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது. விரைவில் ஒரு பகுதி வெளிவரும். தேவையுள்ளவர்கள் முன்னுடியே தெரிவித்துக் கொள்ளவேணும். (*)

நாற்றைம்பது நல்வார்த்தைகள் (2)

முன்தோட்டாச்சி.

முன்னிதழில் 75 நல்வார்த்தைகள் வெளியிடப்பட்டன. மிகுந்த 75 நல்வார்த்தைகள் இனியாம். இந்த 75 நல்வார்த்தைகளில் ஒருவிதமான க்ரமம் கொள்ளப்படுகிறது. அதாவது, ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சிறுதீதிஹாஸபுராண ஸாஹித்யாதி ஸம்ஸ்க்ருத வசனங்களையுட்கொண்டிருக்கும். அந்த வசனங்களைலாம் அகராதி வரிசையிலிட்டே விவரிக்கப்படும். ஸமயங்களில் எடுத்துப் பார்க்க வேண்கரியமாக.

76. அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா.

(சங்குலிஂபூஷ்டிவாஸ்க்ருபா) இராம பிரீராண்ம்வாஜீஸ் பரிக்ரஹித்த பிறகு கடலைக் கடக்கவேண்டிய உபாயமென்ன வென்பதை சிரணையிக்கும் பொறுப்பை விழின்மூலம் வான் மீது வைத்திட, அவன் தனக்கு ஸரணைத்தியினால் பலன் கைபுகக் கண்டபடியாலே பெருமானுக்கும் அதுவே சிறந்த வுபாயமாகுமென்றுகருதி ஸமுத்ரசரணைத்தியையே உபாயமாக்குற, பெருமாள் ஸமுத்ரராஜனை நோக்கி ஸரணைத்திப்பண்ணினுரைங்பதை வெளியிட்ட. வால்மீகி மஹர்வியும் கம்பரும் ஸ்ரூபாமிராஜீயும் ஒரு கடலாகப் பேசினார்கள்.

“சங்குலிஂபூஷ்டிவாஸ: கூக்வா பூதிஶிஶேஷா ஒஹூஷயே:—அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹாததே:” என்பது வான்மீகி முனிவரின் வாக்கு. இதில் ப்ரதிசிச்யே என்ற தனால் அந்தக் கடலை நோக்கி மற்றெலூரு கடல் பள்ளிகொண்டதுபோலும் என்று கருத்துத் தொனிக்கின்றதென்று மஹான்கள் வியாக்கியானம் செய்தார்கள். கம்பரும் வருணைன வழிவேண்டுபடலத்தில் “கருணயங்கடல் கிடந்தனன் கருங்கடல்நோக்கி” என்றார். திருவாய்மொழியில் 6—7—3 பாசுரத்தின் நம்பின்னை யீட்டிலும் “ஒரு கடல் ஒரு கடலோடே ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாப்போலேயிருக்கை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. வேதாந்த வாசிரியரும் ரகுவீரகத்யத்தில் “பூதிஶயநலமிகாலுவிதவயொயிவாலி.ந—ப்ரதிசயந மூமிகாழுவிதபயோதி புளிநி!” என்றார். ஆக இப்படிப்பட்ட முன்னேர்மொழிகளுக்குச் சேர எம்பெருமானுக்கும் கடலுக்கும் ஒற்றுமையுள்ளது. இதனாலும் கடல்வண்ணனுவன்.

77. அஹஸ்ர ஸஹஸ்ரகீதிலேகோத்ததிவ்யநிலேஸளரபம்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கவாஸத்தை யிழுந்து சிலவாண்டுகள் திருக்கோட்டிழூரில் வளிக்க நேர்ந்தது. ஸ்ரீரங்கவாஸத்திற்கு வேள்களிய மேற்பட்டபிறகு அங்கிருந்து மீண்டு கோயி லுக்கு எழுந்தருந்தையில் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமருளிச் செய்தார். தோச்திரத்தின் திருநாபத்திற்குச் சேர முகப்பிலேயே ஸ்ரீரங்கராஜை ஸ்துதிக்கத் தொடங்கலின்லை. ஆசார்ய பரம்பரா ஸ்துதி முன்னாக விழிந்து மங்களாசரணம் செய்து, அவையடக்கம் கூறுதலாகிற னாங்கி யாநுஸந்தானம் செய்து திருக்காவியில் நீராடினமையைப் பேசி, அங்குள்ள சோலைகளின் வாய்ப்பை வருணித்து, திருவரங்கமாநகரின் சிறப்பைப் பாடி, நகரபரிபாலகர்களை வணங்கி அவர்களிடம் அனுமதி பெற்று உள்ளே புகுந்து அங்குள்ள ஸகலசராசரங்களையும் நித்யமுக தர்களின் திருவருவமாகப் பாவித்து வணங்கி, கோபுரப்ராகாரங்களோடு கூடின பெரியகோயிலின் சிலைமையை வருணித்து, திருமங்கையாழ்வர் திருப்பணியான திருமண்டபங்களையும் திருமதின் களையும் தொழுது, ஸன்னிதி த்வாரபாலகர்களை வேலித்து, ஆயிரக்கால் மண்ட-

பத்தை மங்களாஸாலநம் செய்து, சந்திரபுஷ்கரினியிற் குடைந்தாடினமை கூறி, அப்புஷ்கரி னியின் கிழக்கே கோயில்கொண்டிருக்கின்ற (மூல மூர்த்திகளான) ஆழ்வார்கள் பதின்பறை யும் இறைஞ்சி, ஒண்வாகார விமானத்தைக் கைதொழுது, மேட்டழுகு சிங்கரை ஷேவி வணங்கி, சந்திரபுஷ்கரினிக்கரையில் விளங்குவதும் நம் ஆசாரியர்களுக்குப் புகலிடமாயிருங் ததுமான திருப்புன்னை மரத்தை * பூங்கராஜகாரமிருதேத்யாதியான நாற்பத்தொன்பதாம் கூலோகத்தினால் துதிக்கின்றார். கோவிலுக்குள் ஒரு விருக்கமிருந்தால் அதற்கொரு சூலோகமியற்றவேணுமோவன்று சிலர் சினைக்கக்கூடும். கேண்மின்; திருப்புன்னை அப்படி ஸாமான்யமான விருக்கமன்று; அதற்கு இரண்டு சிறப்புகள் கூறுகின்றார்; (1) இரவில் திருப்பன்னியான பிறகு பீங்குமுத்திரையாகி யாவரும் புறப்பட்டுப் போனபின் பூங்காதனும் பூங்காதனும் வெளியே போந்து விலாஸ விஹாரங்கள் செய்தருளும்போது, இத்திருப்புன்னையின் மலர்களைப்பறித்துக் காதனியாகவனிந்துகொள்ள விரும்பிய பூங்காதனிக்கு தன் திருக்கைக்கு மலர் எட்டாமையாலே முசித்து சிற்க, அப்போது மலர் கோய்வதற்குப் பாங்காக பூங்காதன் தனது திருக்கையினால் அம்மரத்தின் கிளைகளைத் தாழ்த்த, அவற்றினின்றும் பிராட்டி எளிதாகப் பூக்கொய்துகொள்வன்—என்னுஞ் சிறப்பு முன்னம் கூறப்பட்டது. இது ஆசிரியர் உட்கண்ணலே கண்ட சிறப்பு. (2) அக்காலத்தில் யாவரும் கட்கண்ணலே கண்ட சிறப்பு “கஜலூ வஹஹூ திவெகொடுதிவத்திஜவெளரஹடு—அஜஸ்ஸலஹஸ்ரகீதி வேகோத்த திவ்யநிஜவெளரபம்” என்கிற பெரிய விசேஷணத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அந்த நல்லடிக்காலத்திலே திருப்புன்னையின் கீழேயிருந்துகொண்டு காலை வேலைகளில் திருவாய்மொழி சந்தை சொல்லுவாரும், பிற்பகலிலே பகவத்விஷயார்த்த அர்ச்சை செய்வாருமாயிருப்பர்களாம். அருகேயிருக்கிற புஷ்கரினியிலிருந்து துவி தண்ணீரெடுத்துக் கொட்டுவாரில்லை; அஜஸ்ஸலஹஸ்ரகீதேவைகமே வயத்சமாக வளர்ந்ததாயிற்று. “தீர்த்தங்களாயிரம்” என்று ஆழ்வார்தாமேயருளிச் செய்தாரே. ஸஹஸ்ரக்தியென்று திருவாய்மொழியைச் சொன்னது திவ்யப்ரபந்தங்களுக்க் கெல்லாமுபலச்சனம்.

78. அதீதிபோதசரணப்ரசாரணை:

கூயிதிவொயா அரணப்பு அராபெணை: உலகில் அபரிமிதமாகக் கற்றவர்களை ‘சதுர்ச்சாவித்யாபாரங்கதர்கள்’ என்று சொல்லுவதொன்றுண்டு. பதினெட்டு வித்யைகளைக் கரைகண்டுவர்கள் என்பது இதன் பொருள். பதினெட்டு வித்யைகள் எவையென்னில், “கஂஹாநி வெதாஸர்க்காரோ சீலாவா ட்ராயவிஷூரா: வாராணம் யத்சராதூநா விசீநா வெற்தாஸாதா—அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாய விஸ்தரா:, புராணம் தர்மசாஸ்தரங்க்ச வித்யால்யேதாச் சதுர்த்தச்.” என்கிறபடியே, சிசுநா வியாகரணம் சந்தஸ் திருக்தம் ஜயோதிதம் கல்பம் என்கிற ஆறு அங்கங்களும் நான்கு வேதங்களும், மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தர்மசாஸ்தரம் ஆக இவை பித்தனையான்து சேர்ந்து பதினெட்டு வித்யைகளெனப்படும். இவ்வளவிலும் பாரங்கதராக ஒருவர் தேறுவது மிகவரிது. பூந்ஹர்ஷகவி நைஷதகாவியத்தில் “கூயிதிவொயா அரணப்பு அராபெணை: உஸாஸாதஸ: பூணயந்தவாயிலி: அதா உஸர கவம் கூதவாஷ காத: வையம் நவெவழி விசீநாவா அதா உஸரவையடி=அதீதிபோதசரணப்ரசாரணை: தஸராச் சதஸர: ப்ரணயந் நுபாதிபி: சதுர்தஸரத்வம் க்ருதவாங் குதஸ் ஸ்வயம் நவேத்மி வித்யாஸ= சதுர்தசஸ்வயம்.” என்கெருகு சூலோகம் கூறுகின்றார். சதுர்தஸவித்யா: என்பதற்குப் பதினெட்டு வித்யைகள் என்கிற பொருள் தவிர மற்றொரு பொருளும் கொள்வ

தற்கிடமுண்டு; அதற்கு இராக யாவார தா; அதற்கு இராக; தாஇப்பெஸ்ரீ வித்ரீ; அதற்கு இராக வித்ரீ—நான்கு இரைகளையடைவிக்கப் பெற்ற வித்யைகள் சதுர் இராகித்யைகளாம்; வித்யைகளுக்கு நான்கு இரைகள் எவ்வ யென்னில்; சூய்திவொயா அரண்டு அரணங்கள்; அதீதியாவது குருமுகமாகக் கற்கை. போதமாவது குரு கற்பித்தவற்றை நன்கு உண்ணுகை. ஆசரணமாவது—கற்றதற்கும் உணர்ந்ததற்கும் பலன் அனுட்டானமாதலால் ஸுதாஷ்டானம் கொண்டிருக்கை. பூசாரண்மாவது தானுடுட்டத்து நிற்குமளவன்றிக்கே “பணிமானம் பிழையாமே அடியேனப் பணிகொண்ட” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியும் “ஸாவுதேயாவி தாரடு—ஸ்காலித்யே ஶாவிதாரம்” என்று வேதாந்த வாசியர் பணித்தபடியும் பிறரையும் சரிசாழுர்வகமாக அனுட்டிக்கச் செய்தல். ஆக இப்படிப்பட்ட நான்கு இரைகள் பொலியும்படி கல்விகற்க முயலவேண்டும்.

79. அந்யா ராகவேணுஹம்—அந்யா ஹி மயா ஸீதா.

(சுநந்தாராவவெணாஹ—சுநந்தாஹியா ஹீதா) பூர்வாயணத்தில் தனித்தனி யிடங்களில் தோன்றிய திவ்யதம்பதிகளின் வாக்குக்கள் ஏகரூபமாகக் காண்கின்றன. ஸாந்தரகாண்டத்தில் பிராட்டி இராவணை நோக்கிக் கூறும்போது “சுநந்தாராவவவெணாஹம் ஹாவெரண பூஷாயயா—அந்யா ராகவேணுஹம் பாஸ்கரேன ப்ரபாயதா.” என்றால். ப்ரபையானது ப்ரபாவானை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டாது. ப்ரபாவானை ஸாமர்யன் ஆகாசத்திலும், ப்ரபை நிலத்திலும் இருப்பதாகக் காணப்பட்டாலும் இது பிரிவாகக் கொள்ளத்தக்கதன்று; இது போல, பூர்வாகவன் பஞ்சவடியிலிருப்பதாகவும், நான் இலங்கையிலே யிருப்பதாகவும் தோன்றினாலும் எங்களுக்கு இது பிரிவன்ற என்றால் ஸீதாபிராட்டி. இவன் இங்கனே சொன்னது பெருமாளுக்குத் தெரியாது; ஆயினும் அவருடைய திருவாக்கிலும் இவ்விஷயம் இவ்விதமாகவே வெளிவந்துளது. (யுத்தகாண்டத்தில் 121) “சுநந்தாஹி யா ஸீதா ஹாவெரண பூஷாயயா—அந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேன ப்ரபாயதா.” என்கிறார் பெருமாள். * பாஸ்கரேன ப்ரபாயதா * என்கிற உவமை திவ்யகப்பதிக விருவாலும் ஏகீதியாகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. இதையிட்டே “நிதயாநபாயிநிம்—சரியம் தேவீம்” என்று எம்பெருமாளுருளிச் செய்தது. தவயத்தில் மதுப்பரலும் இதுவே தெரிகிக்கப்படுகிறது. அவதாரங்களில் பிரிவு நேர்ந்ததாகக் காண்பதன் மருமம் வேற்றத்தில் விளக்கப்படும்.

80. அநாலோசிதவஸோஷாஸேஷலோக ஶரண்ய!.

(சுநாதூா விதவிஶைஷாஸேஷதூரகபராண்டு) ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் ஶராணகதிக்க்யத்தில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளியிருக்கிற பல ஸம்போதனங்களில் “அநாலோசிதவஸோஷாஸேஷலோக ஶராண்ய!” என்பதும் ஒரு ஸம்போதனம். * ஸாஹ்ருதம் ஸர்வசூதாநாம் * என்றும் * ஸர்வலோகபராண்யாய ராகவாய மஹாத்மனே * என்றும் * ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸாஹ்ருத * என்றும் ப்ரஸித்தனுயிருக்கிற எம்பெருமான் வளிஷ்டசண்டாள விபாகமற யாவர்க்கும் ஒருங்கே புகவிடமாயிருப்பன்; ஒருவரிடத்தில் உதகர்ஷம் கண்டோ, மற்றெல்லாவரிடத்தில் நிகர்ஷம் கண்டோ ஶரண்யத்வத்தில் வாசிவையான் என்கிறது. சுநாதூா விதவிஶைஷாஸேஷயாதயா சுபைஷதூரகபராண்டுனைவனே! யென்றபடி.

[இடையில் ஒரு ஸங்கூபனம்; இந்த ஸ்ரீஸுக்தியுள்ளவிடத்தில் தேசிகனுடைய சரணகதித்யபாஷ்யத்தில் என்ன விசேஷம் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, பார்ப்போம் என்று அவ்விடத்தில் கண்சொலுத்தியபோது மிகவும் ஶோகாவறுமான வொரு அச்சுப்பிழை புலப் பட்டது. (ஸ் 1940-ல் நாம் அச்சிட்ட வேதாந்ததேசிக க்ரந்தமாலையில் அப்பிழை கண்டத னால் மிகுந்த ஶோகமுண்டாயிற்று. அதாவது

“அநாலோசிதவி ஶேஷேஷி. சுதா விசேஷாவிவகை தடி
சுதா செலாஷித நாணமணை தி ஸ்ரீவெகாணமதெழை வழி தடி.”

என்று அச்சு விழுந்திருக்கிறது. இது மிகவும் பிசு. அந்ய பரம்பரையில் வந்த பாடம் திருத்தப்படாமல் போயிற்று. ஸ்ரீவெகாண்டகத்யம் உபக்ரமத்தில் “சுதா செலாஷித நாணமாணாவணைஜநாநாகமுடுாய்ஞாதாசரீவுத-அநாலோசித குணைகணை அகண்டஜநாநு கூல அமர்யாதசீலவத:” என்பது பாடமேயொழிய “அநாலோசித குணைகணை” என்பது பாடமன்று. அது அந்வயிக்கமாட்டாது; “அத்ராவிஶேஷாஷப்தவிவகைதம்” என்று மத்யபாஷ்யத் திருந்து மேலே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீஸுக்திக்கும் சேரமாட்டாது. ஆகவே “அநாலோசித குணைகணை” என்று திருத்திக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம். குணைகணை மென்றது குணதோஷங்களென்றபடி ‘அநாலோசித விஶேஷா’ என்றவிடத்தில் விஶேஷா ஸப்தத்தினால் விவகைதம் குணதோஷங்களே யாகும். குணவான்களுக்குத்தான் பரண்யன், தோஷவான்களுக்கு ஸரண்யன்லவன் என்பதன்றிக்கே துஷ்டாதுஷ்ட விபாகமற அஜீவர்க்கும் புகவிடமானவன் எம்பெருமான் என்கை.

81. அநுல்நூற்றுபூட்சேஷ்டா.

எம்பெருமான் ஸாதுபரிதானுதி நிமித்தமாக அவதாரங்கள் செய்கிறபோதெல்லாம் பிராட்டியும் தவருது கூடவே அவதாரம் செய்வதாக நூற்கொள்கை. இதை ஸ்ரீ பரா ஸரபகவான் ஸ்ரீ விஷ்ணுபூராணத்தில் (1-9-142) * ஸாவா யாகா ஜமக்ஷௌரீ தெவதெவொ ஜநாத-நா: சுவதாராம கரோதெஷா தாநா ஸ்ரீதீத்தஹாயிநி!...ஸாவா வீகைவகை வீதா ரா-கிணீ கூருஜீநாநி! கூதநாஷா தாவதாரெஷா விசோகரெஷா நவாயிநி! தெவகை தெவதெவ தெவதெவயம் உநாநாதீ! விசோகதெஷா நஹா நாரா-மவாங் தெவ கரோதெஷா தாநா தீஷந-ாடி! * இத்யாதி ச்லோகங்களே விவரித்துள்ளார்! இதையுட்கொண்டு பட்டர் ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவத்தில் * சுதாஜநா-நா-நா-மவா-மவை அஷா நயதி ஸாகா உழிதீராடகரிஷ்யங்கள் எவாஸ்வாஸ்வாஸ்வி யங்ஹவிஷீ- யு-ஏவாகரிஷீ-த ஸா-மா-ஞ நா-ஞ-அ-நு-ஜ-நு-ர-த-நா-பஞ்சா-ப-சேஷ்டா-ந யதி ஸமாகமமிந்திராகரிஷ்யத், அஸ்ரஸ்மத வா அப்ரியம் பவிஷ்ணு த்ருவமகரிஷ்யத ரங்கராஜ! நர்ம. * என்று இன்சுவையிக வருளிச் செய்கிறூர். ரங்கநாதா! தேவரீர் அவதாரம் செய்தருளும்போதெல்லாம் பெரியபிராட்டியாரும் தேவரீருடைய திருமேனிக்கும் திருவிளையாடல்களுக்கும் தகுதியான ரூபசேஷ்டதங்களை ஏற்றுக்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணவேதான் தேவரீருடைய அவதாரங்கள் இனிமைபெறுகின்றன; லக்ஷ்மீ ஸநாதராகவன்றிக்கே ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனுக நீர் அவதரித்திராகில் உம் அவதாரகதைகள் காசுபொருது காணீர் என்றுராயிற்று. இங்கனே ஸ்ரீங்கநாதனை நோக்கிக் கூறினவிதனை இவ்

வாசிரியர் தாமே ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை நோக்கியும் கூறுகின்றார் ஸ்ரீ குணரத்ந கோஸ்ததில்; (48) *யலி உநாஜதி ராம ரீயா தாநாவூதெ கநாஜநாரநாராவா ஜெவி! நாவாத ரிஷீஸ்! காவாவைக்கவிதீநாச் நாவாஸ் ஹாதஸ்! ஹாதஸ் ஹாவிலோஹாஞ்சை காஞ்சாயதாக்கி!* என்கிறச்சோகத்தினால். வருத்தபேதமும் ஸப்போதயவ்யக்கி பேதமுமொழிய தாத்பர்ய பேதமில்லை. எம்பெருமானுடைய அவதாரம் பிராட்டியின் அவதாரத்தினால் இனிமை பெறு கின்றதென்றால் இகன்கருத்து பாதென்று சிந்திக்க நேரும். கேண்மின். எம்பெருமா னுடைய திருவவதாரம் ஸாதுபரித்ரானேர்த்தபாகவேயன்றே; அது நிறைவேறுவது பிராட்டியினுடைய ஸங்கிதியினாலே யாகுமத்தனை. “ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸங்கிதி வேண்டு கையாலே இதிலே ஸ்ரீஸ்மபந்தமநுஸங்தேயம்” என்றும், “இவள் ஸங்கிதியாலே காசம் தகை பெற்றது; அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்” என்றமுள்ள முழுகாப்படி ஸ்ரீஸ்மக்கிளன் இங்கே அதுண்டேயம்.

82. அந்தர்ஹிதோ நிதிரவி த்வம்ஶேஷத்பும்ஸாம்.

(கஞ்சவி-தொ நியிரவி கூட்செரவி வாவாடி.) எம்பெருமானை ஆழ்வார்கள் நிதி யாகப் பேசி யநுபவித்தார்கள். “நிதியே திருநீர்மலை நிதிலத்தொத்தே” “நிதியினைப் பவ எத்துனை” யென்றும், “வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதன்” என்றும் பல பாசுரங்களுள்ளன. ஆழ்வார்திருக்கரியைச் சேர்ந்த நவதிருப்பதிகளுள் ஒன்றுன திருக்கோஞரில் சயனித்தரு ளானின்ற எம்பெருமான் * வைத்தமாநிதி யென்றே திருநாமம் பெற்றிருப்பது மூலித்தம். இவற்றையெல்லாமடியொற்றிக் கூரத்தாழ்வான் (பூர்வைகுண்டஸ்தவே) * கஞ்சவி-தொ நியிரவி கூட்செரவி வாவாடி வாண்யவா-ஶாதேஷரி தசெராத்தாராவ;— “அந்தர்ஹிதோ நிதிரவி த்வம் அசேஷபும்ஸாம் லப்போவி புண்யபுருஷரிதாரர் துராபः* என்றருளிச் செய்தார். நிதி ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதபடி மறைந்து கிடக்கச் செய் தேயும் சில பாக்யஸாலீகளுக்கு அது எளிதாகிறபடியைக் காணுவின்றேயும். அதுபோல எம்பெருமானும் * ஆக்கையுள்ளுமாவியுள்ளுமல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்கும் நின் ரூப் * என்கிறபடியே எங்கும் நிறைந்த பொருளாயிருக்கச் செய்தேயும் தெளர்ப்பாக்ய சாவிகளுக்குப் புலப்படாதவனுயும் இல்லையென்றே சொல்லத்தக்கவனுய மிருந்து, பூல் லாதாழ்வான் போன்ற பரமபாக்யசாலீகளுக்கு அருமையற அநுபாவயனுயிருப்பன்.

83. அதிரிச்யதே ஸாஜநமா கச்சில் ஜங்காத்.

(கதிரி அநீத ஸாஜநா கபரிஜநகாநி ஜெந அஜ வெவி, வவேள காங்ஹவை வொடை ராயிடி = அதிரிச்யதே ஸாஜநமா கச்சித் ஜங்காந்நி ஜெந சரிதேந, கும்ப: பரிமிதமம்ப: பிபதி, பபெள கும்பளம்பவோம்போதிட்.) உலகத்தில் சில பேர்கள் தாங்கள் தம் தந்தையிற்காட்டிலும் அதிசயித்த பெருமை யுடையவர்களாக ஆவ துண்டு. இதற்கொரு தருஷ்டாந்தம் காணலாம். குடமானது ஒருமரக்கால் அல்லது இரண்டு மரக்கால் ஜலத்தையே கொள்ளக் கூடியது; குடத்தில் நின்று பிறந்தவரான அகத்தியமுனிவரோ வென்னில், கடல் முழுவதையும் பருகவல்லவரானுர். ஜங்கமான குடத்தின் செய்கையிற் காட்டிலும் தஜ்ஜந்யரான முனிவரின் செய்கை மிக அதிசயித்தசாயிற் றன்றே. அகத்தியர் கடல் பருகின வரலாறு புராண ப்ரஸித்தம்.

84. அஜ்ஞஸ் ஸாகமாராத்யஸ் ஸாகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:

(சல்லுவாவுஊராயூ: வாவுதாஊராயூதெ விசேஷஜ்ஞ: | ஜூநுவதி-ஒடி மூன் பூஹாவி நரா நராஜூயதி.) உலகத்திலுள்ள அதிகாரிசனை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம் 1. ஒன்றுமறியாத மூடர்கள். 2. எல்லாம் நன்கு தெரிந்த விசேஷ வித்துக்கள். 3. ஸ்வஸ் பம்தெரிந்து எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொக்கரிக்குமவர்கள் என மூவகை. இவர்களுள், ஒன்று மறியாத மூடர்களை எளிதில் தெளிவிக்கமுடியும். ஏனென்றால், அவர்கள் கல்லாரிடத்து நல்லது தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பமுடையவர்களாதலால். இவர்களுக்கு மேற்பட்டவர்களான விசேஷ வித்துக்களை த்ருப்திபடுத்துவது மிகவும் எளிது. அவர்கள் பரமாலிகர்களாகையாலே அன்னவர்களோடு பேசுவது பரம ரஸமாயிருக்கும். சொல்லுகிற விஷயங்களை மிகவும் ரஸமாகவும் எளிதாகவும் அவர்கள் க்ரஹிக்க வல்லவர்களாதலால் அவர்களை ஆராதிப்பது மிகவுமெனிது. மூன்றுமவர்களாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட வர்களுண்டே, அவர்களைத் தெளிவிக்க ப்ரஹ்மாவாலுமாகாது. எல்லாமறிந்ததாகப் பாவணைகொண்டு எதிலும் குதர்க்கம் செய்வதும், இன்னது சொல்லி பிருக்கிறதென்று உணராமலே தூஷிப்பதும் அன்னவர்களது செயலாதலால் அவர்களுடைய வாழ்நாள் அப்படியே கழியவேண்டியதாகுமேயன்றி, தெளிவுபெற்றுக் களிக்க அவர்கள் பாக்கிய மற்றவர்களே.

85. சுங்காஷாஹ வரீணாஹஜிஹாஹாயாஸஹ்ரவ:

வஸாங்கீணவரிகூபஃ வஸஹஞஹஜஹஞதா:

(அங்குஷ்டாக்ரபர்ணாஹ ஜிஹ்வாக்ராயாஸ்ரீவ:,
ஸர்வாங்கீணபரிக்லேசம் ஸஹங்தே ஹங்த ஸந்ததம்)

கட்டைவிரலின் நுனியளவான நாக்கின் நுனியை இளமையில் சிரமப்படுத்த அஞ்சி பிருந்தவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் கைல அவயவங்களையும் சிரமப்படுத்தக் கடமைப் பட்டவர்களாவர். இதன் கருத்து யாதனீல், இளமையில் நாவைச் சிறிது சிரமப்படுத்திக் கல்லி பயின்றுவிட்டால் ஸாகமாக ஜீவனம் நடத்திக் கொள்ளலாம்; அங்குனம் கல்லி பயிலாதவர்கள் பிறகு ஜீவிகைக்காக கைல அவயவங்களினாலும் சிரமப்படவேண்டியதாகும். தலையாலே மூட்டைகள் சுமந்தும், காலாலே வழிநடந்தும், கையாலே விறகு பிளத்தல் முதலியன செய்தும் ஆகவிப்படிப் பல பல அவயவங்களை சிரமப்படுத்தியே ஜீவிக்க நேரும். ஸ்வஸ்பகாலம் ஒரு அவயவத்தைச் சிரமப்படுத்தக் கூசமவர்களுக்கு வாழ்நாள் உள்ளவரையில் இப்படி சிரமப்பட நேர்களின்றபடியால் கல்லி பயில முயல்வதே நன்று என்று தெரிவித்தவாறு.

86. சுதிவரிஅயாத்வஜூ ஸததமநாதநாத்ரொ ஹவதி:

இயுயே விழுவாராயி, அதநதராகாஹிநநம் காராதெதி:

அதிபரிசயாத் அவஜ்ஞா ஸந்ததகமநாத் அநாதரோ பவதி.

மலயே பில்லபுரந்தீ சந்தநதருகாஷ்டமிந்தநம் குருதே.

“பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்” என்கிற கைதயாய் அதிக பரிசயம் செய்தால் அவமதிப்பு நேரிடும்; ஓரிடத்திற்கு அடிக்கடி சென்றால் அநாதாவு ஏற்படும். (இதற்கு உதாரணம்.) மலய மலையில் குறத்திகளின் கையில் சந்தனக் கட்டைகள் மலிவாகக் கிடைத்து

விட்டபடியால் அக்குறமாதர் அவற்றின் மதிப்பையறியாமல் அவற்றை விறகாக உபயோ கிக்கக் காணுகின்றேம். அருமையானவஸ்து அருமையாகவேயிருந்தால் இப்படியாகுமோ?

87. ஆர்த்தராணபராயணஸ் ஸபகவாங் நாராயணே மே கதி:.

ஸப்தர்வி ஸதோதரமென்று ஏழு சூலோகங்கள் கொண்ட வெசரு ஸ்துதிநூல் பூஸித்தமாகவுள்ளது; அதில் ஒவ்வொரு சூலோகத்திலும் நாலாவது பாதம் “குத்திதூண் வராயணஸ் ஹமவாங் நாராயணை ஒ ஹதி” என்றே தலைக்கட்டுகின்றது. ப்ரஹ்லாதாழ் வான், கஜேந்திராழ் வான், விசீஷணைழ் வான் போல்வாரான சில வ்யக்தி விஶேஷங்களை பெடுத்துக்காட்டி இவர்களுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்து ரகுத்தருளினபடினயச் சொல்லியுள்ளது. இக்காலத்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போருவர்கள். வதோசிலபுராண கதை களைக்கொண்டு ‘அவனை ரகுத்தார், இவனை ரகுத்தார்’ என்று சொல்லிவிடுவதனால் என்ன கும்? இப்போது நம்போல்வார் ஆர்த்தியைத்தான் துடிக்கிறகாலத்திலே நமக்கு ஒரு ரகுஷனை மும் செய்யக் காண்கின்றிலோமே. நமக்குக் கஷ்டங்கள் விளையுப்போது நம்மை நாமே யன்றே ரகுத்துக் கொள்ளுகிறோம். வியாதியுண்டானால் மருத்துவனைத் தேடியோடுகிறோம்; *மருத்துவனுய் நின்ற மாமனிவண்ணு * மருந்தும் பொருஞ்சமுதழுந் தானே * என்று புகழப்படுகிற எம்பெருமான் வந்து சிகித்தஸை செய்வதாகக் காண்கின்றிலோமே; ஆகவே அவனை * ஆர்த்தராண பராயணங்கை நாம் எங்கனே அறுதியிட முடியும்? என்று ஆகோஷபங்கள் செய்கிறார்கள். இவர்களின் அவிவிவேகத்தை நாம் எங்கனே போக்கமுடியும்? ஆனாலும் போக்குகிறோம். அவ்வப்போதுகளில் ஆபத்துக்களில் நின்றும் நாம் விடுபட்டு ரகசூபெறுகிறோமென்பதை ஒப்புக்கொண்டாகவேண்டும். இந்த ரகுஷனை நாமே செய்து கொள்வதேயன்றி எம்பெருமான் செய்வதன்று என்று நினைப்பதானது அவிவேசம். அப்பெருமானே கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறவனால்லன். என் புலப்படுவதில்லையென்பதைபற்றின விசாரம் தனிப்பட்டது. அதுநிற்க. அவன் கட்கிலியாயிருந்துகொண்டும் தன்னுடைய ரகுஷனைத்தொழிலை விடாதவனுகவேயுள்ளான். ஒரு மஹாப்ரபு ஒருவர்க்கு ஒன்று கொடுக்க நினைத்தால் அதைத் தானே நேராகக் கொடுக்கிறுனைன்பதில்லை. பந்திரி மூலமாகவோ மற்றொரு சேவகன் மூலமாகவோதான் கொடுக்கக் காண்கிறோம். ஆனாலும் கொடுப்பவன் ப்ரபுதான் என்பதில் ஜயமில்லை. இதுபோலவே நம்முடைய ரகுஷனத்தை ஸகலஜகத் ப்ரபுவான ஸ்ரீமந்நாராயணை செய்து போருகிறான். அப்பெருமான் செய்யும் ரகுஷனம் அத்வாரகம் ஸத்வாரகம் என்று இருவகைப்படும். தானே ஸாக்ஷாத்தாகச் செய்வது அத்வாரகமெனப்படும். தாய் தந்தையர் மூலமாகவும் மற்றும் சிலர் மூலமாகவும் செய்வது ஸத்வாரகமெனப்படும். “ஸச்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரகுஷரல்லரென்னுமிடம் பூபங்கபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்” என்பது பின்னை லோகாசாரியருடைய திவ்யஸாக்தி. ப்ரபங்க பரித்ராணமென்பது சிறியதொரு நூலே; அதை ஸேவித்துத் தெளிவு பெறலாம்.

88. ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் ஶாத்ருக்னே ஸமந்வித:.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் பரதாழ் வான் தசாதசக்ரவர்த்தியின் சரமக்ரியைகளை நின்றவேற்றிவிட்டுச் சித்ரகூடத்தேறப் புறப்பட்டான். புறப்படும்போது மூன்று வகையான அபிப்ராயங்கள் கொண்டிருந்தனன். (1) பெருமானைத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளாப்பண்ணிக் கொண்டு வருவது. (2) அவர் மீண்டெழுந்தருள வில்லையென்றால் இனையபெருமா ஸோடு கூடத் தானும் உடன் செல்வது. (3) அதற்கும் இசையவில்லை யென்றால் பூாயோபவே

சம் செய்து முடிவது. இங்னனம் மூன்று வகையான அபிப்ராயங்கள் கொண்டு புறப்பட்டான். இம்முன்றில் ஒரு வகையான கருத்தும் நிறைவேறவில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டம். * வா கா உ நவாவெவௌவ—ஸ காமமநவாப்யைவ* என்று ஸ்பஷ்டமாகவே ஸ்பஷ்டபராமாயனத்தில் சொல்லிற்று. இப்படியிருந்தும் * ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட* என்று, சித்திரகூடத்திலிருந்து வெகு சந்தோஷமாகத் தேவேற்றத் திரும்பினார் பரதாழ்வான்—என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஸந்தோஷத்திற்கு பூஸக்தியேது? என்று விமர்சிக்க பூப்தமாகி றது. இங்கு தத்துவம் கேண்மின்.. ஸ்வரூபத்தில் ஶேஷத்வம் பாரதந்திரியம் என்று இரண்டு; ஶேஷத்வத்திற்காட்டில் பாரதந்திரியம் மிகச்சிறந்ததென்பது பூலித்தம். சொன்னசொல் தவறாது கட்டளைப்படி யொழுகுதல் பாரதந்திரியமென்க. இளையபெருமாள் கூடவே யிருந்து அத்தானிச் சேவகஞ் செய்தாரன்கிற பெருமையைப் பெற்றவரேயோயினும் பெருமாளுடைய கட்டளைப்படி யொழுகினார்ஸ்லர். காட்டுக்குப் புறப்படும்போது நீ கூட வரவேண்டாமென்றார். அதைக் கேட்கவில்லை. காட்டிலிருந்து ஸமந்திரர் தேருடன் திரும்பும்போதும் தேரிலேயே அயோத்திசென்று சேருமாறு வற்புறுத்திக் கூறினார். அதையும் கேட்கவில்லை. ஆகவே இளையபெருமாளுக்குப் பாரதந்திரியத்தில் அங்வயமிக்கிற யென்று தேறிற்று. பரதாழ்வான் அப்படியல்லாமல் தனக்கு பாரதந்திரியம் வித்தித்தகீர்யென்று ஸந்தோஷமடைந்தான். ஆனது பற்றியே * ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட* என்றது.

89. ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்.

ஸ்ரீ வசநந்தத்தில் “விபீஷணானை ராவணன் *குலபாம்ஸக மென்றுன்; பெருமாள் இங்ஙவாகு வம்ச்யனுக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செப்தார்” என்பது (228) ஒரு சூர்ணிகை. பாபிஷ்டனுன் ராவணன் தனக்கு ஹிதோபதேஸம் பண்ணின யர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷி னைழ்வானை “க்வா தா யிகாதுவாங்வந” என்று இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறங்க நீ தொலை—என்று வெறுத்துத் தள்ளிவிட்டது ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. அந்த விபீஷனுழும் வானைப் பெருமாள் இங்ஙவாகு வம்ச்யனுக நினைத்து வார்த்தையருளிச் செய்ததாக ஸ்ரீராமாயணத்தில் எங்குத் தெரியவருகிறதென்று சில ஜிங்ஞாஸாக்கள் கேட்பதுண்டு. கேண்மின்; பெருமாள் விபீஷனுழும்வானை அங்கீகரித்தருளின பிறகு அவனேடு அளவளாவும்போது “குவறாஹி ஒ ததெதந ராக்ஷஸாநாம வானாவனுடி—ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்” என்று கூறியுள்ளார். இங்கு வார்த்தை பெப்படியிருக்கவேணுமென்றால், உங்களினத்தவர்களின் பலாபலத்தை எனக்கு உள்ளபடி சொல்லென்றிருக்கவேணும். “தவதியாநாம்” என்றே “யெளத்மாகாணும்” என்றே பதப்ரயோகமிருந்திருக்கவேணும். அப்படியன்றிக்கே “ராக்ஷஸாநாம்” என்றிருக்கிறது. ராக்ஷஸ ஜாதியனுவனை நோக்கிப் பேசும்போது இங்ஙனே பதப்ரயோகமிருக்கத் தகாது. இருப்பதனால் விபீஷனுழும்வானை ராக்ஷஸ ஜாதியனுக நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபிமானித்தமை விளக்கிற்ற. மேலே எடுத்துக்காட்டின ஸ்ரீவசநந்தவன ஸ்ரீஸமுக்தியிலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும், பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே ஈழவாராநுகூல்ய முண்டாகவே பூக்குத்தகள் கைவிடுவார்களென் னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் தெரியவருகின்றது.

90. ஆநயைங் ஹரிச்ரேஷ்ட ! தத்தமல்யாபயம் மயா.

ஸ்ரீ விபீஷணுழவான் ராவணனுக்கு எவ்வளவு உபதேசம் செய்தும் பலனைன்றும் கானுமையாலும், அவனுல் நிராகரித்துத் தள்ளவும் பட்டதனுலும் இலங்கையை விட்டுத் தொலைத்துப் பெருமாளை சூரணமடைவதாகவோடிவந்து “ஹவுதோபராண்றாய ராவை வாய உஹாதுதெந ! நிவெழியத தாா கஷ்டிலுஂ வில்லெண்ணாவஸி தடி—ஸ்ரவலோகபரங்யாய ராகவாய மஹாத்மனே, நிவேதயதமாம் கூப்பரம் விபீஷண முபஸ்திதம்” என்று வானரமுதலீக ஸிடம் விண்ணப்பம் செய்தபோது ஸாக்ரீவன் முதலானவர்கள் அவனிடத்தில் அதிஶயங்கை கொண்டு அவனை ராமகோஷ்டிக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளக்கூடாதென்று பெருமுயற்சி செய்தார்களென்பதும், பெருமாள் விசாரணை செய்து அங்கீகரிப்பதாக ஸித்தாந்தம் செய்தாரென் பதும் யாவருமறிந்ததே. அவனை அங்கீகரிப்பதாக உறுதிகொண்ட பெருமாள் “விபீஷண ! வருக வருக வருக.” என்று தாமே அருள்பாடிட்டு அழைத்துக்கொள்ளலாம். அப்படிச் செய்யாமல் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவே கூடாதென்று கடுமையாக ஆகேஷ்பித்த ஸாக்ரீவ மஹாராஜரையே விளித்து ‘நீர்போய் அழைத்துவாரும்’ என்று நியமித்தது எதனால்? தவிரவும் பரமபாகவதோத்தமனை விபீஷணைப் பற்றி அவமரியாதையாகப் பேசின் அந்த ஸாக்ரீவனை “ஹரிச்ரேஷ்ட !” என்று உயர்த்திக் கூறியது எதனால்! என்று கேள்விகேட்க கேரும். இதற்குத் தெரிவிப்பது கேள்வி. விபீஷணுழவான் தான்வந்து ஆச்சரியிக்கும்போது, கட்டுங்காவலுமில்லாமல் கடற்கரையிலே உலாவிக்கொண்டிருக்கிற பெருமாளை நேராக வந்து ஆச்சரியிக்கலாமாயிருக்கச் செய்தேயும், அது முறைமையன்று என்றும், பாகவத புராஸ் காரமாகவே அடிபணியவேணுமென்றுங் கொண்டு அவன் ஸ்தவாரகமாக ஆச்சரியித்தது எப்படி ஶாஸ்தரார்த்தமோ, அப்படியே பெருமாள் ஆச்சரிதர்களை அங்கீகரிக்கிறபோதும் தாமே நேராக அங்கீகரித்துவிடாமல் பாகவதபுரஸ்காரமாக அங்கீகரிப்பதும் சாஸ்தரார்த்தம். ஆனதுபற்றியே ஶீவசநஷ்டுஷணத்தில் (151), “இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபயப்ரதானத்திலும் காணலாம்” என்றாருளிச் செய்தது. இங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸ்தக்தி வருமாறு—

“இச்சேதனை் தானுச்சரியிக்கும்போது புருஷகாரமாக முன்னிடுபவர்களை அவனும் அங்கீகரிக்கும்போது முன்னிடுமென்னுமிடம் திருவடியையும் ஸ்ரீ குஹப் பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்களில் மாத்ரமன்றக்கே ஸ்ரீ விபீஷணுழவானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலுங் காணலாம். எங்கனேயென்னில், * ஸோஹம் பருவிதல் தேந.....ராகவம் சரணம் கதः* என்று சரணம் புகுந்து * ஸ்ரவலோகபரங்யாய.....* என்று நின்ற ஸ்ரீ விபீஷணுழவானை அபயப்புதாநஷ்டர்வகமாக அங்கீகரிக்கிற விடத்தில் * ஆநயைங் ஹரிச்ரேஷ்ட என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிரே அங்கீகரித்தது”

இங்கே ஸாக்ரீவ மஹாராஜரை ஹரிச்ரேஷ்ட ! என்று விளித்தது மிகவும் பொருத்தமானதே; விபீஷணுழவானைப்பற்றி ஸாக்ரீவ மஹாராஜர் ஆகேஷ்பித்ததானது அவனிடத்தில் மாச்சரியத் தாலன்று; பெருமாளிடத்தில் மங்களாசாளன பரதையினால் என்பது தத்தவமாதலாலும், இதைப் பெருமாள் நன்குணர்ந்தவராதலாலும் அந்த கெளரவத்தையிட்டு ஹரிச்ரேஷ்ட ! என்றது.

91. ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுலாபிராமம்.

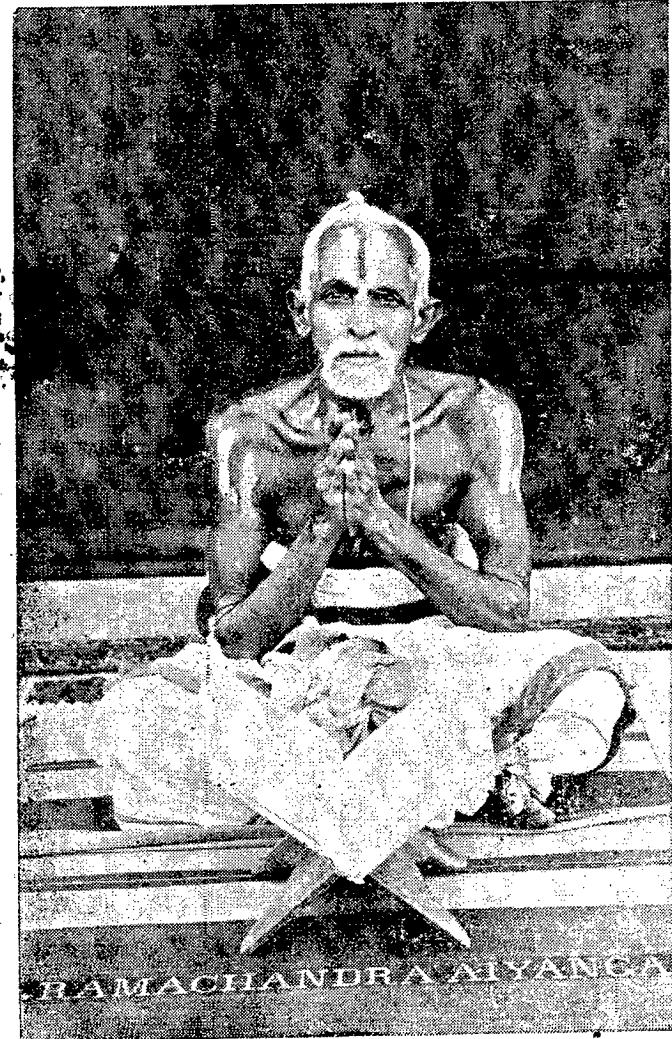
ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் * மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விடுதி: * இத்யாதி ச்லோகமானது நம்மாழ்வாருடைய தனியனுக அநுஸங்திக்கப்பட்டு வரு கின்றது. நம்மாழ்வாரே இதில் தோத்திரம் செய்யப்படிருக்கிறென்பதில் ஸங்தேஹமில்லை. ஆனால், இதில் நம்மாழ்வாருடைய திருநாமம் ஸிரதேசிசிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. * சூதீவை ந: காடுவதை—ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: * என்றதைக்கொண்டு நம்மாழ்வார் விவக்ஷிதர் என்னவேணும். நம்முடைய குருபரம்பரையில் எம்பெருமானே முதல் ஸ்தானத்தில் ஏழுந் தருளியிருப்பவன். * அஸ்மத் குருப்யோ நம: * என்று ஆரம்பிக்கிற வாக்யகுருபரம்பரையில் * பீதிராய நம: * என்றும், * அஸ்மத் தேசிசம் * என்று ஆரம்பிக்கிற ச்லோக குருபரம் பரையில் * இந்திராஸஹஸரம் நாராயணம் ஸம்சரயே என்றும் தலைக்கட்டியுள்ளதனால் எம்பெரு மான் நம்முடைய குலத்திற்கு ஆத்யபதி—தலைவன் என்பதில் ஜையமில்லையே; * மாதா பிதா யுவதய: * இத்யாதியான பூர்வார்த்தமும் எம்பெருமானிடத்திலே ஸபங்விதமாகக் குறையில்லை; “சேலேப் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தங்கையும் அவரே பினியாவாரே” என்ற திருவாய்மொழியின்படிச்குழும் “ஓதா விதா ஒரா நிவாஸபூரை ணம் வோஹாதி: நாராயண:” என்று உபநிஷத்தின்படிக்குழும் தாய் தங்கை முதலான ஸகவி விதபந்துகளும் ஸர்வேச்சவரணேயாதவால் இந்தச்லோகத்தினால் ஆளவந்தார் ஸர்வேச்சவர் ஜையே துதிக்கிறென்னலாகாதோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். (சங்சாபரிஹாரம் கேண்மின்.) ஆளவந்தார் இந்த ச்லோகத்தை வெகு சாதுரியமாக அமைத்தருளியுள்ளார். கடைசி பாதத்தில் ஸஹபுணி திகீலீஸ்தமாகச் சொல்லப்பட்ட அங்க்ரியுகளத்திற்கு வகுலாபிராமம் என்ற விஶேஷங்களிட்டருளியிருப்பதுதான் வெகு சாதுரியம். திருத்துழாய் மாலையணிந்த தெய்வமன்று இங்கு விவக்ஷிதம்; மகிழ்மாலையணிந்த மாறன் சடகோபனென்னும் தெய்வமே விவக்ஷிதமென்று காட்டுதற்கே வகுலாபிராமமென்று விஶேஷங்களிட்டருள்ளார். “ஆட்செய் தாழிப்பிராஜைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர் நகரான், நாட்சபழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்” என்று ஆழ்வார்தாமே தம்மை மகிழ்மாலைத் தெய்வமாகச் சொல்லிக்கொண்டார். வகுளாபரணமுனி: என்றும் வகுளாயரயோதி என்றும் நம்மாழ்வார்க்கேயன்றே பூலித்தியுள்ளது. “யவை வாராவூதம் ஹாத: வகாடுஞாஞ்வாவித்தி” என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸுமக்தியும் இங்கே அநுஸங்தேயம்.

* ஆத்யஸ்ய ந:குலபதே: * என்பதனால் எம்பெருமானே விவக்ஷிதன் என்று கொண்டாலும் குறையில்லை; அவனுடைய வகுளாபிராபமரன் திருவடி நம்மாழ்வாரேயன்றே. எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலைக்கு பீஞ்சடகோபனென்றுதானே திருநாமம். “சேமம் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ—தாமம், துளவோ வகுளமோ தோனிரண்டோ நான்கு, முளவோ பெருமானுனக்கு” என்ற முதுவர் பாசரத்தின்படி எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்குமுள்ள அபேதமும் விளங்குமாறு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதுமூணர்க.

முன்னம் மூன்று ச்லோகங்களினால் பீமந் நாதமுனிகளைத் துதித்தவர் அவர்க்கு அடுத்தபடியாகவே நம்மாழ்வாரைத் துதிக்க வேண்டியிருக்க, இடையில் பராபர மஹர்வியைத் துதித்து அதன் பிறகு நம்மாழ்வாரைத் துதித்திருப்பதானது ஆழ்வாரையும் எம்பெருமானேடு ஜக்கியமாகக் காட்டுதற்கே யென்பது தத்துவம். (*)
(தொடரும்.)

தென்திருப்பேரைப் பெரியாருடைய மறைவு

தென்திருப்பேரைப் பெரியார் என்றால் தெரிந்துகொள்ளாதாரில்லை. “தென்திருப்பேரை ராமசந்திரய்யங்கார்” என்று ப்ரலித்தாய் எழுந்தருளியிருந்த பெரியார் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் வாயுபாதையினால் பீடிக்கப்பட்டு ஶயனத்திலிருந்தவர் சென்ற ஆடி மாதத்தில் திருநாடலங்கரித்தார். ஆனால் அப்போது நாம் வடநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரையிலிருந்தோம். அப்போதே இச் செய்தி நமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தும் தபால் கிடைக்கத்தவறி விட்டது. பிறகு 1—9—61-ல் யாத்திரையை முடித்து நாம் ஸ்வஸ்தானம் வந்து சேர்ந்தபின்பு கூட ஒரு மாதம் வரையில் இச் செய்தி நமக்குத் தெரியாமலேயிருந்தது வியப்பே. காலாதிதயா ஞானம் இத் செய்தியை நாம் தெரி வித்து இந்த ஸ்வாமியைப் பற்றிச் சில வரிகளாவது எழுதியே ஆக்மாங்கி பெற திணைக்கிறோம். ஆனால் இந்த ஸ்வாமியைப்பற்றி நாம் புதிதாக எழுதவேண்டியதுமில்லை. நம் முடைய தன் சரிதை நூலில் (பக்கம் 265-ல்) ஏற்கெனவே யெழுதி வெளியிட்டிருப்பதை அப்படியே உதாஹரிக்கிறோமிங்கு.

ஸ்ரீமதுபயவே K. ராமசந்திரய்யங்கார் ஸ்வாமி
தென்திருப்பேரை.

அடியேனுடைய எழுத்திலிருந்து தெரிந்துகொள்வதில் எழுதாமலிருக்கலுடியாது. இவர் உத்தியோகத்திலிருக்கும்போதே அடியேனுக்கு பரிசுதர். பரமவைதிகரான விவர்க்கு வெளாகிக உத்தியோகத்திலிருப்பு எங்கனே பொருந்துகிறதென்று

“ஆழ்வார் திருநகரி நவதிருப்பதிகளைச் சேர்ந்த தென் திருப்பேரையில் வாழ்பவரான K. ராமசந்திரய்யங்கார் ஸ்வாமியின் திருக்குணங்களிலே அடியேன் அறியாக்காதத்திலிருந்தே சட்டப்பட்டவன். இந்த ஸ்வாமி வெளாகிகமான உத்தியோகத்திலமர்ந்து வாழ்ந்தவர், அதில் வெறுப்புக்கொண்டு சீக்கிரமாகவே விச்ராந்தி பெற்று பகவத்பாகவதாசார்ய கைங்கர்ய நிஷ்டராய் ஸ்தத்தாந்த காலகேஷப நிரதாரக விளங்கி வருகின்றார். இந்த ஸ்வாமியின் உத்தமமான திருக்குணங்களை அவரவர்கள் அனுபவித்து அறியவேண்டுமேயொழிய சுவையில்லை. ஆனாலும் அடியேன் சுவையில்லை. ஆனாலும் அடியேன் சுவையில்லை.

அடியேன் கவலை கொண்டதுண்டு. அப்போதே இந்த ஸ்வாமி உத்தியோகத்தைவிட்டு விலகிக்கொண்டபடியாலே சிறிதளவான பென்ஷன் தொகையே கிடைக்கும்படியாயிருந்தது. இருங்தாலும் அதில் பரம த்ருப்தி கொண்டவராய் ஸத்காலகேஷப் நிரதராயினர். இயற்கையாகவே குடும்ப யோககேஷம் நிர்வாஹத்திற்குப் பர்யாப்தமான உபபத்தியிடையவராதலால் ஊகவதர்களை ஆராதிப்பதிலேயே அளவு கடந்த குதூஹலமுடையவராய் அங்காள் தொடங்கி இங்ஙாள் வரையில் ஏர்த்தியாக விளங்கி வருகிறார். இந்த ஸ்வாமி நமது கம்பிள்ளை ஸன்னிதிக்குச் செய்து போந்தவையும் செய்துவருகின்றவையுமான கைங்கரியங்கள் பல. பழுத்த பழுமாக ஸேவை ஸாதித்து வருகின்ற இந்த ஸ்வாமி இவ்விழுதியில் இன்னமும் வெகு நாளைக்கு ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டிருக்கவேணும். பூர்வைஷ்ணவர் என்னும் வ்யபதேசத்திற்கு இந்த ஸ்வாமி ப்ரதமலக்ஷ்ய ழுதர் என்பது அடியேனுடைய அபிளங்கி.”

இவ்விதமாக ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதிவெளியிட்டிருந்தேன்.

பழுத்த பழுமென்னும்படியிருந்தவர் வானேருக்கு ஆராவமுதாக ஆயினர்.

இந்த மஹான் ஆழ்வார் திருநகரி எம்பெருமானுர் ஸன்னிதியில் பெரியநம்பியைத் திரும்பிடிட்டை செய்வித்தவர் நான்கு வருஷங்களுக்குமுன்பு. இவருடைய மறைவு பூர்வைஷ்ணவ உலகுக்குப் பெரிய நஷ்டமேயாகும். பகவத் ஸங்கஸ்பமென்பது தனிப்பட்டதன்கே.

பண்டிதர்களுக்கு அபேக்ஷை

ஹிந்தி பாஷாயில் நன்றாகத் தேர்ச்சி பெற்றவராயும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாயில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தியிடையவராயுமின் ஒரு பண்டிதர் தேவை. இதுபோலவே தெலுங்கு பாஷாயிலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாயிலும் தேர்ச்சி பெற்ற வொரு பண்டிதரும் தேவை. காஞ்சிபுரத்தில் வந்து வாஸமாக இருக்கவேணும். அதற்கு ஸௌகர்யமில்லையானால் சென்னை டவுனிலுமிருக்கலாம். அச்சிடப்படும் தெலுங்கு-ஹிந்தி புத்தகங்களை ப்ரூப் கரைக்கவின் செய்ய வேண்டியது முக்கியமான காரியம். ஸம்ஸ்க்ருதம் அல்லது தமிழிலுள்ள வியாஸங்களை ஹிந்தி பாஷாயிலும் தெலுங்கு பாஷாயிலும் மொழிபெயர்க்கவேண்டிய காரியமுண்டு. அதற்குரிய யோக்யதை பெற்றவர்கள் தேவை.

இப்பண்டிதர்களின் யோக்யதையை நாம் பரீக்வித்து அறிந்தபிறகே சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்படும். இப்பண்டித பதவியில் அமர்ந்திருக்க விருப்பமுள்ளவர்கள் சின்ன காஞ்சிபுரம் 29, தென்னன்டை மாடவீதியில் வந்து காட்சி தருக. சென்னையிலுள்ளவர்களாயிருந்தால் சனிக்கிமை பிற்பகலிலும், சூயிற்றுக்கிழமையிலும் ஜியார்ஜ் டவுன் 45, ஸ்ட்ராட்டன் முத்தியாமுதலி வீதி ஜாகையில் சந்திக்கலாம்.

இப்படிக்கு,

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்,

25—10—1961.

Enquire "Who am I"! Know the Self !! And be Free!!!

THE YOGA-VEDANTA FOREST ACADEMY

SIVANANDANAGAR, RISHIKESH, HIMALAYAS, INDIA.

TAT TWAM ASI

Whereas, by the Grace of God, the Fountain of Eternal Bliss, and by the Will of the Almighty, it has been recognised that Sri Prathivathi Bhayankaram ANNANGARACHARIAR is worthy of being awarded THE SACRED TITLE OF Vyakhyan Vachaspati in appreciation of meritorious services rendered in the field of Adtma Pravachanam and a firm devotion to Truth, Love and Purity, I hereby make this award in token of such recognition, with my best wishes and devout prayers to the Lord to bless the recipient hereof with health, long life, peace, prosperity, Eternal Bliss, success in all undertakings, Vidyā, Tushti, Push्टि and Divine Aiswarya.

The 21st day of August 1961.

(Sd.) Swami Sivananda,

President.

ஸ்ரீ ரஸ்து

தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி விமர்சம்

(மறுபதிப்பு)

ஆசிரியர்

காஞ்சிபுரம் ஐகநாசார்ய ஸிம்ஹாஸனதிபதி

P. B. அண்ணங்கராசாரியர் சுவாமிகள்

— அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு —

1945 ஆம் வருடத்தில் செட்டிநாடு வாரப் பத்திரிகையில் முதலியாரோரூவர் காஞ்சிபுரம் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி 400 வருடங்களுக்கு முன்பு சிவாலயமாயிருந்ததென்று ஒரு கட்டுரை யெழுதி வெளியிட்டிருந்தார். அதற்கு அப்போதே யுக்தமான மறுப்பு எழுதப்பட்டு அக்காலத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த மார்க்கபங்கு வென்னும் மாதப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது, பல ஆப்தர்களின் விருப்பத்தின்படி அந்த விமர்சத்துடன் இப்போது இங்கு மறுபதிப்புச் செய்யப்படுகின்றது.

—ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு.

ஸ்ரீஸ்ரது.

பேரநூளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி விமர்சம்

1. செட்டி நாடு வாரப் பத்திரிகையில் ராவ்பகதூர். ப. சம்பந்த முதலியார் B.A., B.L, அவர்கள் “சின்னக் காஞ்சிபுரம் வரதராஜஸ்வாமி கோயில்” என்ற தலைப்பினைகிழ் ஒரு வியாஸமெழுதி வெளியிட்டனர். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி யென்றும் (பேரநூளாளன் ஸன்னிதியானது 400 வருஷங்களுக்கு முன்பு சிவாலயமாக இருந்ததென்றும் பிறகு விஷ்ணுவாலயமாக மாற்றப்பட்டதென்றும் தமக்குத் தோன்றிய சிலசான்றுகளைக் கொண்டு நிர்த்தாரணம் செய்திருப்பதாக முடிவு செய்திருக்கிறது இந்த வியாஸம்.

2. இதில் கண்ட காரண நிருபணங்களில் ஒன்றுகூட விவேகிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை. உலகம் ஏமாற்றமடையாமைக்காகச் சிறிது விரிவாக வுணர்த்துகிறோ முன்னமையை. முதலியாரவர்களின் ப்ரதிலிங்காவாக்கியம் வருமாறு:— “சின்னக் காஞ்சிபுரத்தில் முக்கியமான தேவாலயம் ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாளுடைய தாம். இது வைஷ்ணவர்களுக்குத் தற்காலம் ஒரு பெரிய முக்கியமான யாத்திரா ஸ்தலமாயிருக்கிறது. ஆயினும் இத் தேவாலயமானது ஆதிகாலத்தில் சிவஸ்தலமாயிருந்தது என்பது என அபிப்பிராயம். அக்கோயில் சீர்ணமாகிப் போனபிறகு விஷ்ணுவாலயமாக மாற்றப்பட்டதென்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள். அவைகளை இங்கே எழுதுகிறேன்” என்று.

இந்த பிரதிலிங்கங்குச் சார்பாகச் சில காரணங்களை யெழுதியுள்ளார்.

அவை சிறிதும் சுவையற்றவையாயும் பெரிதும் பொய்யாடு முள்ளன.

3. முதலியார் எழுதுகிறார் :—“ஸ்ரீவரதராஜஸ்வாமி கோவிலில் கவர்ன் மெண்டாரிடமிருந்து மோஹினிப்பணம் வருஷா வருஷம் வாங்கும்பொழுது ரசீது கொடுப்பதில் இக்கோயில் ஸ்வாமிக்கு ‘ஏகாம்பரவரதன்’ என்கிற பெயரினுலேயே ரசீது கொடுக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் அவர்கள் சொல்லுவார்களானால் இந்த ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் பயன்படும்” என்று. இவ்விதையம் உண்மைக்குமாறானது. மோஹினிப்பணம் வாங்கும்போது ‘ஸ்ரீதேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திற்குச் சேரவேண்டிய தொகை’ என்றே ரசீது கொடுத்துவருகிறார்கள். ஏகாம்பரவரதன் என்கிறெபயர் ஒரு ரிகார்ட்டிலும் காட்டமுடியாததே. அப்படியிருந்தால் அச்சொல்லுக்கு ஒரு அர்த்தமும் தேரூது. ஏகாம்பரநாதருடைய ஆலயம் வரதராஜருடைய ஆலயமாக மாறிவிட்டதென்று இவர்தாழும் எழுதவில்லையே. ஏகாம்பரநாதராலயம் மேற்கே தனிப்பட நாளைக்கும் திகழாகின்றது.

4. முதலியார் ஒரு பெரிய விஷயமெழுதுகின்றார். அதாவது. “நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் ஸ்ரீவரதராஜருக்கு ஒரு பாசரமும் கிடையாதென்று அனைக் கவைஷ்ண வர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றனர். சிலர் ‘அத்திஷ்யரான்’ என்னும் பாடடு ஸ்ரீவரதராஜரைக் குறிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். அதிலும் வரதராஜனைன்னும் பெயர் இல்லாமையைக் குறிக்க. கவைஷ்ணவர்களுடைய முக்கியமான 108 திருப்பதி களுள் காஞ்சிபுரத்தில் பல இருக்கின்றன. அவைகளுக்கெல்லாம் பல கவைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள் மங்களா சாஸனம் செய்திருக்கின்றனர். சிறிய கோயில்களுக்குக் கூட அவ்விதமிருக்க, அவற்றுள்ளாம் மிகப் பெரிய கோயிலாகிய ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாள் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாளுக்குமாத்திரம் ஒன்று

மில்லாத்து மிகவும் நன்றாய் கவனிக்கவேண்டியது. இக்கோயிலுக்கு ஏறக்குறைய 100 கஜ தூரத்திலுள்ள திருவெல்காவில் வீற்றிருக்கும் சொன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமானுக்கு ஆழ்வார்கள் பலபாசரங்களைப் பாடி மங்களா சாஸனங்களை செய்திருக்க, அதற்கு மிகவும் அருகாமையிலுள்ள ஸ்ரீவரதராஜரைமாத்திரம் அவர்களைல்லாம் மறந்துபோனது ஏனே?" என்று.

5. இவற்றுக்கு நாம் விரிவாகவே பதிலுரைக்க வேண்டியிருக்கின்றது. நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் ஸ்ரீவரதராஜருக்கு ஒரு பாசரமுமில்லையென்று எந்த வைஷ்ணவரிடம் முதலியார் கேள்விப்பட்டாரோ அறியோம். பலபாசரங்களுள்ளன. உலகப் பிரசித்தரான பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியங்தாதி பாடியிருக்கிறென்பது யாவருமறிந்தது. முதலில் அதைக்கொண்டு எளிதாக உண்மையுணரவாம். அதில் "அருளாளன் கச்சித் திருப்பதியா மத்தியூர்க் கண்ணன் தாள் இச்சித்திருப்ப தியாமென்று" என்கிற செய்யுள் முதலியாருடைய-மருளை நன்கு நீக்கவற்று. ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பெருத பெருமானுக்கோ தலத் திற்கோ ஜயங்கார் பாசரம் பாடமாட்டாரென்பது தின்னனம். அருளாளன் என்பது ஸ்ரீவரதராஜருடைய திருநாமமே யென்பது விவாதமற்ற விஷயம். பேரருளாள ணென்றும் அருளாளனென்றும் நூல்வழக்கிலும் உலகவழக்கிலும் ஸ்ரீவரதராஜரே குறிக்கப்பட்டு வருகின்றார். இப்பெருமானுக்கு ஆழ்வார் பாடலுண்டென்பதை 800 வருஷங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த திவ்வியகவி பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் முதலித்தா ராயிற்று.

6. ஆழ்வார்பாசரத்தில் வரதராஜரென்னும் பெயர் இல்லையென்று ஒரு குறை கூறுகின்றார் முதலியார். அந்தப் பெயர் உள்ளதா இல்லையா என்பதை அடுத்தபடியாக விமர்சிப்போம். இல்லை யென்று வைத்துக் கொண்டு முதலில் வாதம் கிகழ்த்துவோம். ஆழ்வார்கள் எங்கும் தலத்தைப் பாடுகின்றவர்களேயல்லது எம்பெருமாள் திருநாமத்தைக் குறிப்பிட்டுப் பாடும் விரதமுடையரல்லர். காஞ்சீ புரத்தில் விஷ்ணுவூஸ்தலங்கள் பல இருப்பதாகவும் அவற்றுக் கெல்லாம் பல பாசரங்களிருப்பதாகவும் எழுதியுள்ள முதலியார் ஆங்காங்கு எம்பெருமானது திருநாமம் பாடப்பட்டிருக்கிறதா வென்பதைச் சிறிது கவனிக்கவேண்டும். திருவெல்காவில் சொன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமரெளமுந்தருளி யிருப்பதாகவும் அவர்க்கு ஆழ்வார்கள் பல பாசரங்கள் பாடியிருப்பதாகவும் இவரே எழுதுகின்றார். சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமரெள்கிற திருநாமம் ஒரு பாசரத்திலாவது பேசப்பட்டுள்ளதா? உலகளாந்த பெருமாள், பாணவதூதர், வைகுண்டப் பெருமாள் முதலான எம்பெருமான்களின் திருநாமங்களைப் பற்றியும் இவர் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது அவசியமே. அந்தத் திருநாமங்களும் பாசரங்களில் ஏறியிருக்கவில்லை.

7. சில தலங்களில் எம்பெருமான்களின் திருநாமங்களையும் ஆழ்வார்கள் குறிப்பிடுவதுண்டு. அந்த ரீதியில் வரதராஜப் பெருமானுடைய திருநாமமும் திருமங்கையாழ்வாரால் செவ்வனே குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்ற தென்பதை அருளிச் செயல் வல்லார் அறிவார். பெரிய திருமொழியில் (2-9-3) "வரந்தருமாமணி வண்ண னிடம் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாயக்சி" என்றது காண்க.

8. மேலும், கச்சி யென்கிற சொல்லானது வரதராஜர் கோயிலுக்கே சிறப் பாகவுரிய திருநாம மென்பதை நம் முதலியார் முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். காஞ்சீ என்கிற வடசொல்லே தமிழில் கச்சியென விகாரப்பட்டுள்ள தென்பது யாவருமிசைந்தது. "க இதி ப்ரஹ்மணே நாம தேந தத்ராஞ்சிதோ ஹரி: தல்மாத் காஞ்சீதி-விக்க்யாதா புரீ புண்ய விவர்த்திநி" என்கிற புராண வசனத்தின்படி காஞ்சீ என்கிற சொல்லானது 'நான்முகக் கடவுளால் ஆராதிக்கப் பட்ட நாராயணமூர்த்தி யெழுந்தருளி யிருக்குமிடம்' என்கிற பொருளையுடையது,

அந்த பகவான் ஸ்ரீ வரதராஜூரே யென்பது நிர்விவாதம். ஆகவே, கச்சி யென் னும் சொல்லைப் பிரயோகித்துள்ள ஆழ்வார்களும் மற்றுள்ள சிவபக்தர்களும் ஸ்ரீ வரதராஜூப்பெருமாள் கோயிலைப் பேசினவர்களேயாவர். தலைமையான இத்தலத் தின் கீழ் மற்றுள்ள கோயில்கள் இருப்பதனால்தான் ‘கச்சி வெல்கா’ ‘கச்சி வேஞ்சுக்கை’ ‘கச்சி ஊரகம்’ ‘கச்சியட்டபுயகரம்’ என்றிப்படி பாடியுள்ளார்கள். ‘கச்சி யேகம்பம்’ என்று பாடின சைவர்களும் ஸ்ரீ வரதராஜூப் பெருமானுடைய தலைமையை இசைந்தே நின்றூர்களேன்று இசைந்து தீரவேண்டும்.

9. ஆக இவ்வளவாலும் நாம் நிருபித்தது, வரதராஜூர்க்கும் ஆழ்வார் பாடல் செவ்வனே டுண்டென்பதும், வரதராஜூரென்கிற திருநாமமும் ஆழ்வார் திருவாக்கில் புகுந்திருக்கினாறதென்பதும்.

10. வரதராஜூர் என்கிற திருநாமம் போலவே தேவராஜூர் என்கிற திருநாமமும் இப்பெருமானுக்குப் பிரசித்தம்; அத்திருநாமத்தையிட்டும் நம்மாழ்வார் பாடியுள்ளார். “இஹமதீயார் தலைவா!” “அயர்வாறும் அமரர்களதிபதி” என்கிற பாசுரங்களைப்பற்றி ஸம்பிரதாயமவல்ல பெரியார் பக்கலில் முதலியார் கேட்டுணர்க.

11. “காஞ்சிபுரமென்பது தென்னிந்தியாவிலுள்ள மிகவும் பூராதனமான ஓர் பட்டணம். அது குறைந்த பகுதி இரண்டாயிரம் வருடங்களாக இருக்கப்பட்ட பட்டணங்களிலொன்றாகும்” என்று முதலியார் எழுதியுள்ளார். இதனால் (இவருடைய இசைவின்படியே) இரண்டாயிரம் வருஷங்களாலுமாக வரதராஜூருடைய ஆலய முண்டென்பது விளங்கியே தீரும். காஞ்சி என்கிற பெயருக்கும் வரதராஜரது ஆராதனைக்கும் உள்ள தொடர்பு ஒழிக்க வொழியாததன்றே. வரதராஜரைப் பற்றியே காஞ்சி என்கிற திருநாமம் தோன்றிற்றென்பதை முதலியார் சிக்கனக் கொள்ளவேண்டும். மறக்கலாகாது. மறக்கவியலாது.

12. இக்காஞ்சிபுரமென்றும் சின்ன காஞ்சிபுரமென்றும் சின்னகாஞ்சிபுரமென்றும் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பது சென்ற சிலவாண்டுகளாகவே தான் என்றும், முன்பு இவ்வாறுகப் பிரிக்கப்பட்டில்லை யென்றும் முதலியார் எழுதுகின்றார். இந்த வாதத்தினால் இவர்க்கு வித்திக்கக் கூடிய பயன் ஒன்று மில்லை. சின்னகாஞ்சிபுரமென்கிற வியவஹாரம் 600 வருஷங்களுக்கு முன்னமே யிருந்ததென்பதை நாம் பிரமாணங்கொண்டு நிருபிக்கவல்லோம். ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் இயற்றியருளின ஸங்கல்பஸ்திரயோதய மென்னும் நடாகத்தில் “துணைமரம் மண்டலம் மே” என்ற சுலோகத்தை முதலியார் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அதில் “கூதாதர காஞ்சி” (சின்ன காஞ்சிபுரம்) என்றுள்ளது.

13. வரதராஜூருடைய ஸன்னிதி கிழக்கு நோக்கியிராமல் மேற்கு நோக்கியிருப்பதைக் கொண்டு பெரிய பிரஸங்கம் செய்கிறார் முதலியார். சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள் ஸன்னிதியாகிய திருவெல்காவைப்பற்றி விசேஷமாகப் பிரஸ் தாவும் செய்திருக்கிற முதலியாரே அந்த ஆலயம் கிழக்கு முகமோ மேற்கு முகமோ? என்று ஆராய்டும். அதை இவர் தெரிந்து கொண்டாரா? அதுவும் முன்பு சிவாலய மாயிருந்து பிறகு விஷ்ணுவாலயமாக மாற்றப்பட்ட தென்றே இவருடைய கொள்கை யோ? எத்தனை சிவாலயங்கள் மேற்கு நோக்கி யிருக்கின்றன வென்பதையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாத இத்தகைய காரணங்கள் சிலவற்றை முதலியார் எழுதிப்பார். இவற்றுக்கு ஸ்ரீரங்கம் பார்த்தசாரதி ஜயங்கார் எழுதியுள்ள சுருக்கமான சமாதானமே போதுமென்று விடுக்கின்றோம்.

14. “ஸ்ரீராமாநுஜர்காலத்தில் கூட இக்கோயில் கிழக்குப் பார்த்ததாய்த்தான் இருந்ததென்பதற்கு ஸ்ரீராமாநுஜருடைய மடம் கிழக்கு கோபுரத்தின் பக்கம்தான் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது ஒரு அத்தாட்சியாகும்.” என்கிறார் முதலியார். அறி

வுடையார் இந்த வாதத்தை மிகநன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமாநுஜருடைய காலம் இற்றைக்கு ஏற்குறைய ஆயிரம் வருஷமாகிற தென்பது அனைவருமிகைசங்கதே. அவர் காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்தாரென்பதையும் கிழக்குக் கோபுரத்தருகில் மடம் கட்டிக்கொண்டு அதில் வாழ்ந்தாரென்பதையும் முதலியார் தாம் நேரில் கண்டவரல்லர்; சில புத்தகங்களின் ஆதாரத்தைக்கொண்டே அறிந்தவராதல் வேண்டும். அந்தப் புத்தகங்களிலேயே ஸ்ரீராமாநுஜர் காஞ்சிபுரியில் வாழ்ந்துகொண்டு இன்னகாரியம் செய்து வந்தாரென்பதும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ராமாநுஜர் சாலக்கிணற்றிலிருந்து நாடோறும் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து வரதராஜருக்கு ஸமரப்பித்து வந்தாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த திருக்கச்சினம்பிகள் வரதராஜருக்கு அத்தாணிச் சேவகம் செய்து வந்தாரென்றும் எழுதப்பட்டுள்ள சரித்திரம் இவரால் நம்பப்படுகிறதா இல்லையா என்று கேட்கிறோம். நம்புகின்றிலே னென்பராகில் ராமாநுஜரைப்பற்றின பேச்சே இவர் எடுக்கத்தகாது; நம்புகின்றே னென்பராகில் 400 வருஷங்களுக்குமுன்பு இது சிவாஸ்யமாக இருந்ததென்கிற இவரது கொள்கை தன்னடையே தொலைந்ததாயிற்று.

15. ஆழ்வார்களின் பாடலைப்பற்றி இவர் விசாரம் செய்வது கிடக்கட்டும்; ஆளவந்தார் திருக்கச்சினம்பி கூரத்தாழ்வான் வேதாந்ததேசிகர் மணவாளமாழுனி கள் முதலான ஆசாரியர்கள் வரதராஜப்பெருமாளைப் பற்றியும் பெருந்தேவித் தாயாரைப்பற்றியும் எவ்வளவு துதிகள் இயற்றியுள்ளார்களென்பது இவர்க்குத் தெரியுமோ? பல்லடசதகம் கேள்விப்பட்டிருக்கமாட்டார். அவ்வாசிரியர்களின் காலம் இற்றைக்கு எத்தனை நாற்றுண்டுகட்டு முற்பட்டது தெரியுமோ? ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளாது 400 வருஷங்களுக்கு இப்பால்தான் வரதராஜர் இங்குவந்து புகுந்தாரென்று எழுதுவது என்ன துணிவோ?

16. ஆளவந்தார் முதலான ஆசாரியர்களும் 400 வருஷங்களுக்கு இப்பால்தான் தோன்றினார்கள் என்றே, பீற்காலத்தவர்கள் சில துதிகளை யெழுதி மூற்காலத்தவர்கள் இயற்றியதாக ஏறிட்டார்களென்றே இனி முதலியார் வாதிக்கவேண்டியதாகும். இத்தகைய வாதத்திற்கும் இடமில்லாதபடி இவர் ஸ்ரீராமாநுஜரைப்பிடித்திடுத்து விட்டிருக்கிறார். ராமாநுஜர் காஞ்சிபுரத்தில் எப்போது வாழ்ந்ததாக இவருடைய கொள்கை? அஃதாவது வெளிவரட்டும். அவர் காஞ்சிபுரத்தில் என்ன தொண்டுசெய்து வந்தாரென்பதையும் வெளியிட்டும்.

17. இனி முதலியார் ஒன்று சொல்லலாம்; “400 வருஷங்களுக்கிப்பால் என்று நானென்முதியது தவறு; ஆயிரம் வருஷங்களுக்கிப்பால்” என்று திருத்திக் கொள்ளுங்கள்—என்னலாம். இந்தத் திருத்தத்தை இவர் கைப்பட எழுதி வெளியிட்டான பிறகு அதற்கும் விடையிறுப்போம்.

18. ஸ்ரீவரதராஜர் தமது பிரம்மோதல்வத்தில் சின்னகாஞ்சிபுரம் திருவீதிகளில் உத்ஸவம் கண்டருளாமல் பெரிய காஞ்சிபுரத் தெருக்களிலேயே உத்ஸவம் கண்டருள்வது, அங்கேயே பாணவேடிக்கை நிகழ்த்துவது முதலானவற்றிற்கு என்ன காரணம்! என்று கேட்கிறார் முதலியார்.

19. ஒரு வருஷமாவது இவர் அந்த வைகாசி யுத்ஸவத்தின் வைபவங்களை நேரில்வந்து ஸேவிக்கப் பெறுவாராயின் காரணத்தைத் தாமே தெரிந்துகொள்வார். வரதராஜருக்கு நடைபெறும் வைகாசி யுத்ஸவம் போல் இப்பூமண்டலத்தில் மற்றெந்கும் எந்த தெயவத்திற்கும் உத்ஸவம் நடைபெறுவதிலே யென்பது மன்னுலகத்தார் மாத்திரமன்றிக்கே விண்ணுலகத்தாரு முனைந்த விஷயம். ஸகல தேசங்களிலிருந்தும் ஸகலத்வீபங்களிலிருந்தும் லக்ஷக்கணக்கான பக்தஜனங்கள் வந்து சேர்ந்து ஸேவிக்கும் மஹோதஸவம் இப்புது ஒன்றேயென்பது நாளைக்கும் அனுப

வத்தில்றியக் கூடியது. அவ்வளவு ஐனத்திரள் அடங்கியிருப்பதற்குக் காஞ்சிபுரம் முழுவதும் வேண்டியிருக்கின்றது. உத்ஸவகாலத்தில் வைணவர்கள் சௌவர்கள் ஜெனர்கள் பொத்தர்கள் என்கிற ஒருவிதமான வாசியுமில்லாமல் ஸகலமத்தார்களும் குதுகலித்துக் குழாங்கூடி வீடுதோறும் வந்து சேர்ந்து நிரம்புகிறார்களென்பதை, வேணுமாகில் முதலியார் நாளது வைகாசித் திருவிழாவில் நேரில் வந்து கண்ணுணரலாம். அவ்வளவு ஐனத்திரளுக்கும் ஸேவையளிக்க வேண்டிய பெருமான் பெரிய காஞ்சிபுரவீதிகளுக்கு எழுந்தருள்வதென்கிற பத்ததி பல்லாயிரம் வருஷங்களாக ஏற்பட்டு நடந்துவருகின்றது. கருட ஸேவை ஆனை வாஹனம், குதிரைவாஹனம் முதலிய சில விசேஷாத்ஸவ தினங்களில் மிகமிக அதிகமான ஐனத்திரள் கூடுவதனால் அந்த நாட்களில் மாத்திரம் வெகு தூரத்திலுள்ள அதிகப்படியான (பின்னைபாளையம்) வீதிகளுக்கும் எழுந்தருளியாகிறது.

20. வெங்கடகிரி, சுத்தவால், வனபர்த்தி, நாஜிவீடு, துனி, பிடாபுரம், பொப்பிலி, மந்தலா, ஐடப்பேரால் என்று சொல்லப்படுகிற பல பல ஸம்ஸ்தானங்களிலிருந்து ராஜாக்கள் வருஷங்கோறும் இவ்வுத்ஸவாநுபவத்திற்காக வந்திருந்து வாழ்ந்த வீதிகளுக்கு ராஜவீதியென்கிற பெயர் நாளைக்கும் அழியாமலுள்ளது; அப்படிப்பட்ட மஹாப்ரபுக்களும் கண்டு களிக்கவே அந்த வீதியில் பாண வேடிக்கை வாத்யக்கச்சேரி நாட்டியக் கச்சேரி முதலான விசேஷங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

21. சின்னகாஞ்சிபுரம் மாடவீதிகளில் இம்மஹோத்ஸவத்தை நடத்த முடியவே முடியாதென்பதை நாமா சொல்லவேண்டும்? போலீஸ் முதலிய நிர்வாஹ அதிகாரிகளைக் கேட்டால் தெரியவரும். இப்போது நடந்துவரும் யுத்தத்தின் காரணமாக, சென்ற மூன்றாமண்டில் (1942-ல்) இவ்வுத்ஸவத்தை சின்ன காஞ்சிபுரத்திலேயே நடத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அப்போது வெளியூர் ஐனத்திரள் இவ்வூரில் புகக்கூடாதென்றும் ரைலை கம்பெனியார் டிக்கெட்டுகள் கொடுக்கக் கூடாதென்றும் கடினமான விதிகளை ஏற்படுத்தியே ஒருவாறு இவ்வுத்ஸவம் நிர்வாஹிக்கப்பட்டது.

22. பெரிய காஞ்சிபுரத்திற் கெழுந்தருளுகிற காரணத்தை நாம் கூறுவது கிடக்கட்டும். முதலியார் தாம் இன்னது காரணமென்று தெரிவிக்கட்டுமே. ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதர் தை மாசி பங்குனி சித்திரை மாதங்களில் நான்கு பிரம்மோத்ஸவங்கள் வருஷங்கோறும் அநாதிகாலமாகக் கண்டருளுகிறார். அந்த உத்ஸவங்களில் பெரும்பாலும் நிதியழும் வெகுதூராமன் இடங்களுக்கு எழுந்தருளுகிறார். இதற்கும் முதலியார் காரணவிசாரணம் செய்யவேண்டும். காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதரென்கிற சிவபெருமான் மூன்றாம் திருவிழாவன்று சின்ன காஞ்சிபுரத்திற்கு ஒடி வருகிறே இதற்கும் காரணவிசாரம் செய்யவேண்டுமிவர்.

23. மற்றொன்று எழுதுகிறார் முதலியார்—“சாதாரணமாக எல்லாக்கோயில் களிலும் கோயில்நடமானது கோயிலின் பக்கத்திலிருக்கும்; சின்ன காஞ்சிபுரத்து ஸ்ரீவரதராஜரூடைய திவ்ய ரதமானது சின்ன காஞ்சிபுரத்திற்கும் பெரிய காஞ்சிபுரத்திற்கும் மத்தியிலிருக்கிறது. இதற்கொரு காரணம் வேண்டுமன்றே” என்று. இப்பெரியார் என்னகாரணம் ஊவூரிக்கின்றாரோ அதனைத் தாராளமாக எழுதலாமே. எங்கும் ரைல்வேஸ்டேஷன்களிலேயே டிக்கெட்டுகள் விற்பனை செய்வது வழக்கமாயிருக்க மதராஸ் பாம்பே முதலான சில நகரங்களில் மாத்திரம் ஸ்டேஷனுக்கு வெகுதூரங்களிலும் டிக்கெட் விற்பனை நடத்துகிறார்களே, இதற்கென்ன காரணம்? என்று ஒருவர் கேட்டிருந்தார். அந்தக் கேள்வியே நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. ஸ்ரீவரதராஜரூடைய பெருமைக்கும் அவரது வைகாசியுதஸவத்தின் பெருமைக்கும் தக்கபடி ரதத்தின் பெருமையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த ரதம் செல்லக் கூடிய

இடத்தில் அது ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை இவர் தெரிந்துகொள்ள என்ன அருமையோ?

24. வரதராஜருடைய ஆலயத்திலுள்ள நூற்றுக் கால் மண்டபமும் பெருங் தேவித் தாயார் ஸன்னிதியும் கோடிகண்ணிகாதானம் தாதாசாரியரால் கட்டப்பட்ட தாகத் தெரியவருகிறதென்று முதலியார் எழுதுவது முழுமோசமான பேச்சு. இதனால் இவர் வரதராஜர் கோவிலிக் கணவிலும் காணுதவர் என்பதுதான் புலனுகும்.

25. ஏதோ கல்வெட்டுகள் இருப்பதாக எழுதுகிறார். அவற்றை யெல்லாம் ஒன்று வீடாமல் எடுத்துப் பிரசரஞ் செய்து விஷயங்களை நிருபித்துக் காட்ட ஆற்ற விருந்தால் முன்வருக. எதையும் உள்ளவாறு காணுமலும் காட்டாமலும் சில பாமர்களை மாத்திரமே மயக்கக் கூடிய வார்த்தைகளை யெழுதுவதனால் ஒரு பலனும் தேரூது. இக்கோயில் முன்பு சிவாலயமாக இருந்திருக்குமாயின் இதற்குத் தேவாரப் பாடல்கள் விசேஷமாகத் தோன்றியிருக்குமே. அப்படியொரு பாடலையாவது இவர் காட்ட முன்வருவரோ?

26. முடிவில் மிகவிந்தையான விஷயமொன்று எழுதுகிறார்—“சுமார் 50 வருடங்களுக்கு முன் இவ்வூரில் வாழ்ந்திருந்த சில வைத்னவ பிராமணர்கள் ஆதியில் இது சிவாலயமாக இருந்ததாகவும் அது பழுமையாகப் போன பிறகு விழுயங்கரத்தளர்த்தர் ஒருவருக்குப் பிள்ளையில்லாமலிருக்க இவ்வைத்னவ ஆசார்ய புருஷர்கள் விஷ்ணுவுக்கு ஒரு ஆலயம் கட்டிவைத்தால் பிள்ளை பிறக்குமெனக் கூறியதின் பேரில் இடிந்திருந்த பழைய ஆலயத்தை மலையாகக் கிடைத்தினால் செய்ததாகவும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்” என்று. இத்தகைய ஐதிஹ்யங்களையாரும் எவ்வளவும் கற்பனை செய்யலாம். ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த ஆசாரியர்களின் துதிநால்களும் பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த ஆழ்வார் களின் அருளிச் செயல்களும் முதலியாரது காதில் விழுவும் கண்ணில் படவும் பாக்கிய மில்லாத (போது, இப்படிப்பட்ட கடைவீதிப் புராணங்கள்தானே இவரது காதில் அவசியம் விழுவேண்டும். அவரவர்கள் தமதம் காதில் விழுவதை யெல்லாம் எழுதிக் கொண்டிருந்தால் அதுவே ப்ரபலப்ரமாணமாய் விடும் போலும்!

27. சைவர்களில் அப்பய தீக்விதரென்பவர் உலகப்பிரசித்தர்; இவர் வாழ்ந்தது 300 வருஷங்களுக்கு முன்பு என்பார். இவர் பூர்வரதராஜப் பெருமாளை வரதராஜஸ்தவமென்றெழுதிய நூறு சுலோகங்களால் அற்புதமாகத் துதித்துள்ளார். இதை அவர் தாமே தமது குவலயானந்த நூலில் “யதா மதீயே வரதராஜஸ்தவே” என்று அலக்குத் தூதாஹரிக்கிறார். அந்தாலே நம் முதலியார் ஓராசிரியரிடத்துப் பாடங் கேட்டால் மிகவும் தெளிவு பெறலாம்.

28. முதலியார் இன்னென்று விஷயம் எழுதுகின்றார்—“தற்காலம் பூர்வரதராஜருடைய விமானத்திற்கு புன்ய கோடி விமானமென்று வைனவர்கள் பெயரிட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவும். கோயில் மலைக்கு அத்திகிரியென்றும் பெயரிட்டிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது” என்று. ஆம்; இவற்றை நன்றாகவே கவனிப்போம். இக்கவனிப்பினால் இவர் என்ன லாபமண்டின்று ரென்பதுதான் தெரிய வேணும். “நமது முதலியாருக்கு ராவ்பகதார் என்கிற டைடில் இருப்பதை கவனிக்கவும். B. A., B.L, என்கிற பட்டமிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. (ப) என்கிற எழுத்து முன்னேயிருப்பது மிகவும் கவனிக்க வரியது” என்றெருருவரெழுதினால் இதற்கு எவ்வளவு பயனே அவ்வளவே பயன் நம் முதலியாரது மொழிகட்கும்.

29. புன்யகோடி விமான மென்கிற திருநாமம் இவர் கருதுகிறபடி 400 வருஷங்களுக்கிப்பால் ஏற் ட்டதன்று. புராணத்திலேயே ஏற்பட்ட மொழி இது. அதனை 550 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த வேதாந்த தேசிகரும் தமது நூல்களில்

கையாண்டிருக்கிறார். ஹஸ்திகிரியென்கிற திருநாமமும் இப்படிப்பட்டதே. இன்ன மும் பலபல விஷயங்களையும் முதலியார் வல்லார்வாய்க் கேட்டு நன்குணர்ந்து நற் றெளிவு பெறுவதுநலம்.

30. நாம் கீழே 4-வது பாராவில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள முதலியாருடைய வாசகங்களில் “ஸ்ரீவரதாஜப் பெருமாள் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் வரதாஜப் பெருமாளுக்கு” என்றும், “திருவெஃகாவில் வீற்றிருக்கும் “சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமாளுக்கு” என்றுமுள்ள வார்த்தைகளைக் காணுமிடத்து இம் முதலியார் காஞ்சிபுரத்தை எட்டிப் பார்த்தவரு மல்லர் என்பது நன்கு விளங்கும். உட்கார்ச் திருக்கும் பெருமாளையே வீற்றிருப்பவராகச் சொல்லவடுக்கும். வரதாஜப் பெருமாள் நின்றதிருக்கோலம். சொன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமாள் சயனத் திருக் கோலம். அன்றியும் வரதாஜப் பெருமாள் கோயிலுக்கு 100 கஜம் தூரத்தி ஹள்ளது திருவெஃகா வென்கிறார். வரதாஜருடைய ஸன்னிதி வீதி மட்டுமே 250 கஜமுள்ளது. ஆக முதலியாரெழுதியுள்ள தெல்லாம் அஸ்மபத்த மென்று முடிந்தது. *

— விளம்பரம் —

வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு

தேவப் பெருமாள் ஸன்னிதியைப்பற்றி மேலே குறித்த முதலியார் விபரீத மாக வெழுதியது போல, வைணவரொருவர் வேறு விதமான விபரீதங்களை யெழுதியிருந்தார். அவற்றை யெல்லாம் பிரமாண புரஸ்ஸரமாகக் கண்டித்து மிக விரிவாக எழுதப்பட்டது வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு. பதினாறு அத்தியாயங்கள் அற்புதமாக அமையப்பெற்றது. இதன் விலை 2 ரூ.

கிடைக்குமிடம் :—

க்ரந்தமாலா ஆபிஸ் சின்ன காஞ்சிபுரம்

தேவப்பெருமாள் வைபவ நூல்கள்

‘ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியம்’ என்கிற புராணநாலை யடியொற்றி ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழ் தெலுங்கு ஆகிய மூன்று பாதைகளிலும் சரித்திர நூல் களைத் தனித்தனியே யெழுதி அச்சிட்டிருக்கிறோம். ஸம்ஸ்கிருதநூல் கிரந்த விபியிலும் தேவநாகர விபியிலு மூள்ளது. இவற்றின் விலை தனித்தனி எட்டனை. மற்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தகங்கள் யாவும் நமது க்ரந்தமாலா ஆபிஸில் கிடைக்கும், சியாடலாக் காணக.